

หนึ่งร้อยยี่สิบเอ็ด

เอื้อนเอ่ย

ซานกงหว่ยกว้นถึงกระดุกเปิดลงบนจานสำหรับทิ้งกระดุก แล้วก็หันมาก้มตาทิ้งต่อประหนึ่งไม่ได้ยิน เขาจับผักให้เหยียนอี๋สองครั้งจึงเอ่ยต่อ “ช่างเถิด ข้าจะเข้าไปอาศัยอยู่ที่นั่นในฐานะอันใดกัน”

เหยียนอี๋ชะงักมือ

‘...ก็นั่นสิ’

สังคมในยุคนี้อาจเปิดกว้างขึ้นมาบ้าง ทว่าดีร้ายเขาก็มีตำแหน่งขุนนางติดตัว การไปอาศัยอยู่ในคฤหาสน์ของสตรีที่ยังไม่ออกเรือน และทั้งสองมิได้เป็นคู่หมั้นหมายที่จะตบแต่งกัน ก็เป็นเรื่องที่ยากจะอธิบายอยู่เหมือนกัน

นางทำชื่อเสียงของเขาเสื่อมเสียและย่าแม่มามากพอแล้ว อย่าให้ผู้อื่นดูถูกดูแคลนเขาไปมากกว่านี้เลย

เหยียนอี๋ใช้ตะเกียบจิ้มรากบัวเชื่อมแล้วกล่าว “ก็ถูก เช่นนั้นก็ช่างเถิด”

ซานกงหว่ยกว้นลอบขบกราม...ที่เขาอยากได้ยินมิใช่สิ่งนี้

ยามที่ตนได้ตกเตียงและหยอกล้อกับนาง แม้เป็นเพียงเรื่องเล็กน้อย แต่กลับสุขใจดุจดอกผู้งอิงลอยล่อง ทว่ายามอยู่คนเดียวล่ำพังหรือครุ่นคิดลึกซึ้ง ข้อเท็จจริงและรายละเอียดที่มีอาจมองข้ามได้มักจะร่วงหล่นลงมาดังละอองฝนซึมผ่านที่ละหยดจนเปียกปอน เขาอยากจะทำโยยบินให้หลุดพ้น แต่ก็บินไม่ขึ้น

ดูเหมือนเหียนอ้อจะไม่รู้สึกกลัดกลุ้มเท่าไรนัก นางเปลี่ยนหัวข้อสนทนาไปอย่างรวดเร็ว ซานกวงหย่วนเป็นคนพูดน้อยมาแต่ไหนแต่ไร เมื่อได้รับประทานอาหารเวลานี้เงียบสงัดอีกครั้ง เหียนอ้อจึงมิได้สังเกตเห็นความผิดปกตินั้น

นางออกไปพร้อมซานกวงหย่วน เขาตรงไปยังวังหลวง เหียนอ้อไม่ได้รับรื้อนกลับคฤหาสน์ ทว่าแะไปที่สำนักงานไม่รู้เมฆาศิริสาขาเมืองหลวงก่อน

สำนักงานไม่รู้เมฆาศิริเป็นอาคารอิฐแดงสามชั้นที่สร้างขึ้นใหม่ ด้านนอกปลูกสนเอาไว้หลายต้นจึงดูไม่โดดเด่นสะดุดตาเท่าไรนัก เหียนอ้อมิได้แะเวียนมาบ่อยครั้ง หลังจากการถ่มของนางมาจอตเทียบ เจ้าหน้าที่บัญชีเสมียน พร้อมด้วยนายหน้าทั่วทั้ง ‘ไม่รู้เมฆาศิริ’ ต่างพากันกลั่นหายใจไม่กล้ากล่าวอันใด ได้แต่ประสานมือพร้อมก้มคำนับ แล้วถอยออกไปยามที่บังเอิญเดินสวนกับนาง

เหียนอ้อเดินขึ้นไปยังชั้นบนโดยไม่คิดขยาดแลสิ่งใดทั้งนั้น ครั้นเข้าไปในห้องหลักทางฝั่งตะวันตกก็พบว่าชิงจู้ไม่อยู่ที่นี้ มีเพียงตงเซวียนที่กำลังจัดเก็บพวกรายงานบนโต๊ะเท่านั้น

“ชิงจู้ไม่อยู่รี” นางนั่งลงตรงหลังโต๊ะหนังสือ ตงเซวียนเดินเข้ามาพร้อมกับชาอุ่นๆ เหียนอ้อขมวดคิ้วถามอีกครา “มิได้บอกว่าจะเข้ามาวันนี้หรือหหรือ”

ตงเซวียนยังหยิบขนม้วนงาสีอำพันสองจาน ซึ่งตระเตรียมไว้บอก

มาจากตู้ไม้ที่คลุมด้วยผ้าโปร่ง จากนั้นก็วางล้อมไม้ไฟเล็กๆ ไว้ด้านข้างแล้ว
รายงาน “ตอนพวกเรากอกจากจวนเข้านี้ มีคุณชายท่านหนึ่งมาหาทางเจ้าค่ะ
ดูท่าทางคำพูดคำจาสุภาพอ่อนโยน ผิวขาว รูปร่างสูงโปร่ง ผิวใสปาน
ผลึกแก้ว ทั้งสองคุยกันอยู่นาน จากนั้นจึงจูงก็คุมขมับแล้วออกไปกับเขา
เจ้าค่ะ”

เหยียนอี้ครุ่นคิด คาดว่าคงจะเป็นคู่รักของนางที่ทำการค้าเครื่องทอง
ในเมืองเงินโจวผู้นั้น ไม่รู้ว่าตามมาเพราะรักหรือมาเมืองหลวงเพื่อเรื่อง
การค้ากันแน่

นางจำได้ว่าก่อนหน้านั้นที่เงินโจวุ่นวายมาระยะหนึ่งแล้ว ยามนั้น
ชิงจู่ก็ดูกังวลไม่น้อย

ชิงจู่เป็นคนที่พึ่งพาได้ เมื่อเหยียนอี้กำชับให้อีกฝ่ายทำสิ่งต่างๆ
นางไม่เคยบกพร่องหรือประมาทเลินเล่อ วันนั้นเป็นครั้งแรกที่เจ้าตัวกลางาน
โดยไม่บอกกล่าวล่วงหน้า แน่نونว่าเหยียนอี้ย่อมเข้าใจได้

เหยียนอี้เปิดกล่องไม้ที่อยู่บนโต๊ะตามความเคยชิน ปรากฏว่าชิงจู่
จัดไว้เป็นระเบียบเรียบร้อยก่อนจะออกไป จดหมายฉบับแรกที่อยู่ด้านบน
คือรายการราคาหุ้นที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มการค้าพาณิชย์ซานซีที่เหยียนอี้
ต้องการเห็นมากที่สุด รวมถึงจดหมายที่มาจากธนาคารพาณิชย์ซานซี

สตรีที่ดีเยี่ยมขนาดนี้...นางตัดสินใจปล่อยให้หลุดมือไปไม่ได้จริงๆ
คาดว่าชิงจู่เองก็คงไม่เต็มใจจะละทิ้งหน้าที่การงานไปกระมัง

เหยียนอี้เปิดจดหมาย กวาดตาอ่านแล้วกล่าวด้วยรอยยิ้ม “ตงเซวียน
พรุ่งนี้เชิญเจ้าแก้วเนี้ยฉินจากธนาคารสตรีชิวมาที่ ธนาคารพาณิชย์ซานซี
ประกาศล้มละลายแล้ว ดูท่าก้าวต่อไปก็คือกลุ่มการค้าพาณิชย์ซานซี”

ตงเซวียนพยักหน้าแล้วถาม “เราจะถอนรากถอนโคนพวกนั้นหรือ
เจ้าค่ะ”

นางมักจะเอ่ยวาจาโหดเหี้ยมด้วยน้ำเสียงอ่อนโยนที่สุดเสมอ เหยียนอี้
พลันหัวเราะ “กลุ่มการค้าพาณิชย์ซานซีต้องถูกฆ่าแหละ เลอะกระดุก และ

เหนือเนื้อ เหลือไว้เพียงส่วนที่มีมูลค่าเท่านั้น ส่วนธนาคารพาณิชย์พาณิชย์ที่มีเครือข่ายแผ่ขยายจากเหนือจดใต้ นั้นมีมูลค่ามากกว่าตัวธนาคารเองเสียอีก ข้าว่าจะซื้อไว้”

ตงเซวียนติดตามอยู่ข้างกายหลี่เยว่เถี ย่อมมิใช่ผู้ที่ไม่รู้ความเลย จึงเอ่ยถาม “แต่การกอบกู้ธนาคารที่ล้มละลายมิเท่ากับการเผาเงินเล่นหรือเจ้าคะ”

เหยียนอ้อเอ๋ย “เพราะเหตุนี้ก่อนหน้าข้าถึงได้เตรียมเงินทุนไว้ให้เพียงพอ เพื่อที่จะได้เผาเล่นให้สาแก่ใจครั้งใหญ่อย่างไรเล่า”

ตงเซวียนขบคิด เหยียนอ้อควบคุมส่วนสำคัญของธนาคารสตรีชู่โจวไว้ในมือแล้ว หากมีธนาคารพาณิชย์พาณิชย์อีก มิเท่ากับว่าธนาคารอันดับหนึ่งและอันดับสองแห่งต้าหมิงจะตกอยู่ในเงื้อมมือของนางทั้งหมดหรือ

นับจากนี้ผู้มีอำนาจตัดสินใจควบคุมการเงินการคลังก็คือนางมิใช่หรือ

เหยียนอ้อรื้อค้นกล่องไม้ ด้านข้างมีช่องเล็กใส่กระดาษแผ่นน้อยที่ม้วนสอดไว้ ทั้งหมดเป็นข่าวลับจากทั่วสารทิศ ตั้งแต่ในวังหลวงไปจนถึงต่างมณฑล จากเสียงกระซิบตามบ้านเรือนไปจนถึงแผนการสมคบคิดบนโต๊ะอาหาร นางหยิบกระดาษมาอ่านทีละแผ่น แผ่นไหนมีค่าก็คลี่ให้เรียบเพื่อพินิจนานสักหน่อย แผ่นไหนไร้ค่าก็โยนทิ้งไป

ข้อความในกระดาษม้วนแรกที่นางเห็นคือ...

“หลังจากเสาชิงจินเข้าวังอีกครั้งเพื่อหารือกับเหลียงชวี เน่ยก่อกก็ขยายจำนวนสมาชิกเพิ่มขึ้น และมีความเป็นไปได้ที่จะนำระบบลงคะแนนมาใช้”

ปัจจุบันจำนวนสมาชิกเน่ยก่อกมีมากที่สุดในประวัติศาสตร์ของราชวงศ์ต้าหมิง ซึ่งมีถึงยี่สิบสามคน

หลังจากการเพิ่มสมาชิกเน่ยก่อก สมาชิกจากสมาคมปัญญาชนหัวก้าวหน้าก็มีสัดส่วนที่มากขึ้น

จากนั้นก็กลายเป็นข่าวลือของตระกูลต่างๆ คนใหญ่คนโตรายใดผิดใจกับภรรยาเอกด้วยเรื่องอนุ และขุนพลรายใดเพิ่งได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นกามโรค

จนเมื่อหยิบกระดาศขึ้นมาอีกแผ่นก็เห็นชื่อที่คุ้นเคย...

ระบุว่าเสาชิงจินเชิญหมอไปที่เรือนกลางดึก ดูเหมือนไปเหยาเหยาจะตกลงมาจากที่สูงจนหน้าผากและเข่ากระแทก ไม่ทราบอาการบาดเจ็บที่แน่ชัด

ก่อนหน้านี้เหลียงชวีกล่าวถึงชะตาหงส์ฟ้าของไปเหยาเหยา จากนั้นเสาชิงจินก็เข้าวังหลวงเพื่อเจรจาอีกสองสามครั้ง ขยายอิทธิพลในราชสำนัก จากนั้นไปเหยาเหยาก็ได้รับบาดเจ็บ...

เหยียนอี่จะไม่คิดมากได้อย่างไร

นางใช้ปลายนิ้วรีดกระดาศให้เรียบ จ้องมองอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะคว้ากระดาศลงบนโต๊ะ จากนั้นก็อ่านรายงานบัญชีอื่นๆ ต่อ

กว่าซานกงหว่ยนจะออกมาจากตำหนักหยางชินก็ล่วงเข้ายามดึกแล้ว
เหลียงชวีไม่ได้ให้เคอเหยียนส่งเขากลับ แต่กลับมายืนเฝ้ามือไว้ด้านหลังอยู่ที่ประตูเยว่หวา เฝ้ามองซานกงหว่ยนจากไปด้วยตนเอง

เหลียงชวีรู้สึกเสมอว่าคนคนนี้เป็นผู้ที่คาดเดาได้ยากที่สุดเท่าที่เขาเคยรับมือมา ไม่รู้ว่าเป็นเพราะตนคิดมากเกินไป หรือว่าซานกงหว่ยนปรารถนาอ่อนโยนเกินไปกันแน่ เมื่อเผชิญหน้ากับเหยียนอี่ เขาก็ได้กลิ่นความทะเยอทะยานและโอหังจากนาง แต่เมื่อเผชิญหน้ากับซานกงหว่ยน กลับสัมผัสได้เพียงความเงียบสงบต้งน้ำนิ่ง

หากซานกงหว่ยนไม่ต้องการสิ่งใดเลย เหตุใดต้องปกปิดชื่อแซ่ทงให้ชีวิตอย่างลำบากมาหลายปี และเหตุใดจึงถือโอกาสนี้ยึดครองเหอเป่ย์ทั้งหมด

อันที่จริงเหลียงชวีเคยลัพยอกอีกฝ่ายด้วยคำพูดสองสามคำเช่น

‘เขกมุดมุ้งของเหยียนอี่’ ซึ่งเขาไม่เพียงแต่ยอมรับอย่างหน้าตาเฉย กลับใส่สีตีไข่ให้ตัวเองโดยกล่าว

“มิเช่นนั้นจะแลกอาวุธเหล่านั้นมาได้ยังไงกัน”

เหลียงชวีนึกถึงภาพคนทั้งสองที่เคยเป็นนายบ่าวติดตามกันดุจเงาตามตัวในตอนนั้น เขารู้สึกว่าห้าปีก่อนเหยียนอี่อยู่ในที่แจ้ง ส่วนอีกฝ่ายอยู่ในที่ลับ ห้าปีให้หลัง เขาอยู่ในราชสำนัก ขณะที่นางอยู่เบื้องหลังอำนาจในหมู่ผู้คน รวากับมีแรงผลักดันอันลึกซึ้งที่มีอาจอธิบายผูกโยงคนทั้งสองซึ่งดูเหมือนไม่มีความเกี่ยวข้องกันไว้อย่างแนบหนา รวากับว่าต่างฝ่ายต่างจะไม่วันทรมายศกัน นี่เป็นสิ่งที่เหลียงชวีไม่ค่อยเข้าใจเช่นกัน

เหยียนอี่เป็นสตรี ‘สุดโต่ง’ นางมีทั้งอารมณ์สุข โกรธ ทั้งยังกระหายอำนาจและมีแผนการ ความปรารถนาของนางไม่เหมือนสตรีบางคนที่ชอบปั้นแต่งให้ตนดูบริสุทธิ์ดุจกระดาดขาว แต่นางกลับยินดีที่จะเผยให้เห็นถึงความปรารถนาหลากหลายสีสันทนของตน

ในทางตรงกันข้าม ซานกวงหย่วนกลับให้ความรู้สีกว้างเปล่า... ว่างเสียนทำให้ผู้คนไม่รู้ลึกถึงจุดหมายในการมีชีวิตอยู่เพื่อแก้แค้น? อำนาจทหาร? ชื่อเสียง? เขาดูไม่มีใครจะปรารถนาสิ่งใดเลย เหลียงชวีเคยสืบประวัติอีกฝ่ายแล้ว คนผู้นี้โดดเดี่ยวและจืดชืดจนน่ากลัว แทบไม่รู้จุดประสงค์ในการมีชีวิตอยู่ของเจ้าตัวว่าคืออันใด

เคอเหยียนยืนอยู่ข้างเขา เหลียงชวีอดไม่ได้ที่จะเอ่ยปากกระบายความเห็นประหนึ่งพึมพำกับตนเอง

นางรวบแขนเสื้อลายปักสีเขียวอ่อนเข้าหากัน จากนั้นก็ยิ้มแล้วโน้มตัวลงกล่าว “หม่อมฉันกลับคิดว่าที่พระองค์ตรัสนั้นตรงกันข้ามโดยสิ้นเชิง สองคนนี้ผู้ใดว่างเปล่า ผู้ใดเต็มเปี่ยมยังชี้ชัดมิได้ ผู้ที่เข้าใจทางโลกอาจไม่เข้าใจความรัก ผู้ที่เข้าใจความรักอาจไม่เข้าใจทางโลก เรื่องเช่นนี้มีใช้ว่าไม่เคยเกิดขึ้นเคอะ”

เหลียงชวีหันไปมองใบหน้าด้านข้างของเคอเหยียน รู้สึกว่านางมี

ความเห็นที่เฉียบคม จึงอดไม่ได้ที่จะยื่นมือไปโอบนางไว้ในอ้อมกอด เหลียงซวีรู้สึกนางมาตั้งแต่ตอนอยู่ที่สำนักศึกษา การได้พูดคุยกับสตรีผู้นี้ มักจะทำให้เขารู้สึกว่านางเข้าใจความรู้สึกคนอื่นและเฉลียวฉลาดเหลือเกิน

ต่อให้นางไม่ยอมเข้าวังหลวง เขาก็แต่งตั้งให้นางเป็นขุนนางหญิงในราชสำนักส่วนหน้า เป็นส่วนหนึ่งของวังหลวงแห่งนี้ให้ได้ ซึ่งก็นับว่าดี บรูซย่อมต้องการสหายรู้ใจที่แตกต่างจากภรรยา เขาคิดว่าแค่การโอบกอดก็เพียงพอแล้ว

เคอเหยียนยังคงเก็บมือไว้ในแขนเสื้อเช่นเดิม เพียงแนบใบหน้าอย่างอ่อนอ่อนลงบนผ้าไหมปักลายงูใหญ่ พलगทอดสายตามองแสงจันทร์ยามค่ำคืนที่อยู่ห่างไกล เกรว้างของนางกลมกลืนไปกับฉากหลัง จนดูราวกับกลบเลือนวชิพขึ้นตำหนักไท่เหอและรอยร้าวบนสะพานจินสุ่ยได้ ทำให้วังหลวงที่อาบไล้แสงจันทร์แห่งนี้งดงามและเปล่าเปลี่ยวในคราวเดียวกัน

เหลียงซวีแนบแก้มลงบนมวยผมเคอเหยียนแล้วกล่าว “แม่ทัพเหยียนจวนจะเข้ามายังเมืองหลวงแล้ว ซานกวงหย่วนก็อยู่ที่นี้ ชัยชนะอยู่ในกำมือแล้ว อย่ารอช้าอีกเลย ไปเถิด ไปเยือนตำหนักประจิมสักรอบ ดูซิว่าฝ่าบาทเป็นอย่างไบบ้าง”

เดิมที่ซานกวงหย่วนคิดว่าเหลียงซวีจะเสวนาไม่กินเวลาพลบค่ำ ไม่คิดว่าจะยึดเยื้อมาจนถึงยามนี้ หากไม่ใช่เพราะคำเตือนของเหยียนอี้ที่ว่าเหลียงซวีเป็นคนใจแคบเจ้าคิดเจ้าแค้น อย่าล่วงเกินอีกฝ่ายในยามคับขัน เขาคงจะขอตัวลากลับไปนานแล้ว

อีกทั้งคนผู้นั้นยังพูดจาวกไปวนมาไม่เข้าประเด็นเสียที หลักใหญ่ใจความก็แค่ลองเชิงถามว่าเขาวางแผนจะทำการใดต่อ จะรับมือเยียนหงอใดหรือไม่ จะเกิดความขัดแย้งกับเหมิงสวินหรือไม่ หรือคิดจะยึดเมืองหลวง

และตั้งตนเป็นฮ่องเต้หรือไม่ อะไรทำนองนี้

ช่วงแรกซานกวงหยวนยังตอบกลับบ้างว่า ‘ไม่มี’ ‘ไม่ได้’ และ ‘มิได้วางแผนไว้’

ภายหลังเขาเลิกต่อปากต่อคำและปล่อยให้เสียงซวีพูดคนเดียว เหลียงซวีก็กลับยิ่งรู้สึกว่าเขา นั้นช่างลึกลับยากจะหยั่งถึง คำพูดหยิ่งเชิงและ วงล้อมแห่งการเจรจาที่ยังซับซ้อนขึ้นไปอีก

ซานกวงหยวนรู้สึกจริงๆ ว่าการปรึกษาหารืออันไร้สาระเช่นนั้น ช่างรบกวนฐานะสำคัญของเขายิ่งนัก

อาจเป็นไปได้ว่าความเหลืออดและเบื่อหน่ายของซานกวงหยวน ชัดเจนเกินไป ในที่สุดเหลียงซวีก็จบการสนทนาเมื่อจันทราลอยขึ้นสู่ ท้องฟ้ายามค่ำคืน

ซานกวงหยวนออกจากวังหลวง สั่งให้ทหารติดตามกลับไปก่อน เขาอยากไปถนนด้านในของประตูกวังอันเพื่อซื้อของกินสักเล็กน้อย จะได้ ไม่ต้องไปเคาะประตูอุทยานของใครบางคนด้วยมือเปล่า จนดูไม่ต่างจาก ของที่ยกมาให้ใครบางคนกินถึงที่

ทว่าหลังจากที่ย่องเต๋รู่เหวินประจวบหน้า เหลียงซวีก็ประกาศห้าม ออกจากเคสสถานยามค่ำคืน และให้ทำพิธีสวดภาวนายามราตรี ตรอก ขยายอาหารหลายแห่งในประตูกวังอันจึงไม่มีร้านค้าตั้งแผงขายของยามค่ำคืน อีกต่อไป สุดท้ายเขาจึงได้แต่ซื้อขนมพุทราแบบเมืองหลวงซึ่งเหียนอี้ ไม่มีทางชอบกินมาถึงได้เป็นพิธี แล้วมุ่งหน้าไปยังอุทยานของนาง

ยามดึกสงัด ซานกวงหยวนไม่มีหน้าจะเข้าทางประตูหลัก เขาแทบ อยากรจะดึงผ้าคลุมสีดำขึ้นมากลุมศีรษะ แล้วย่องเข้าไปอย่างเงียบเชียบ

แต่ครั้นไปถึงตรอกของอุทยาน ซึ่งต้องผ่านประตูหลักอยู่แล้ว เมื่อหลายเดือนก่อนยามที่นางล่วงหน้าไปซีเป่ยก่อน ซานกวงหยวนเคยตั้งใจ เดินผ่านประตูอุทยานของนางหลายครั้ง และคิดหาโอกาสที่จะเข้าไปดู ข้างในเสมอ

ด้านข้างประตูหลักมีร้านค้าตั้งอยู่เพื่ออำพรางสายตายามพ่อค้าหรือขุนนางใหญ่เข้าออกจวน บริเวณประตูหลักจึงไม่ค่อยมีรถม้ามาจอด หรือมีคนเข้าออกนัก ซานกวงหยวนคิดเช่นนั้นขณะควมม้าผ่านไป แต่เขากลับเหลือบเห็นรถม้าที่ตกแต่งอย่างมีระดับหวาดูเรียบง่ายคันหนึ่งจอดอยู่ตรงประตูหน้า

บรรทมม้ายังมีหน้าต่างกระຈกและเชิงโคมแบบตะวันตก เมื่อซานกวงหยวนผ่านไปก็พลอยชมวดคิ้วและสงสัยว่าเป็นผู้ใด ก่อนจะเหลือบเห็นเหยียนอ้อออกมาจากประตูอุทยานที่เปิดอ้าอยู่ นางโพล่มือไปด้านหลัง พลังสนทนากลัวหวัระขณะส่งแซก

แสงเงาซ้อนทับกัน ใบหน้าที่แต่งแต้มเป็นอย่างดีของเหยียนอ้อภายใต้แสงไฟดวงดงามราวกับบุปผาแย้มบาน รอยยิ้มอ่อนหวานแลดูอึดมอึดใจเสียดที่แว่วมาฟังไม่ชัดเจนนัก

“ข้ายังนึกกังวลอยู่เลย โชคดีที่เจ้ามาบอกข้า...”

เป่าอิงสวมเสื้อคลุมคอกกลมลายบุปผา เส้นผมที่อ่อนนุ่มถูกตัดให้สั้นลง เขาระบายยิ้ม ทั้งสองเหมาะสมกันราวกับภาพวาดปีใหม่ที่วางขายเป็นคู่

ซานกวงหยวนสมองตื้อเล็กน้อย เหยียนอ้อช่างใจกล้าบ้าบิ่นนักสั่งให้เขาออกจากวังหลวงแล้วมาหาทันที นี่ไม่กลัวที่จะเผชิญหน้ากับเจ้าของ ‘ตัวจริง’ เลยหรือ

เขายอมรับว่าเมื่ออยู่ต่อหน้าคุณหนูผู้บอบบางและพิถีพิถันอย่างนางตัวเขาก็ดูเหมือนสุนัขบ้านนอกไม่มีผิด

ทว่าความแตกต่างในตอนนี้ เขาเหลือจะทนแล้วจริงๆ

เป่าอิงเดินออกมาทางประตูหน้าโดยมีนางมาส่ง เหยียนอ้อยิ่งหยิบกล่องอาหารเคลือบเงาที่บัวไพร่ทำไว้แล้วยื่นให้เขานำกลับไปด้วย

ส่วนเขากลับหิ้วขนมราคาถูจากประตูกวังอัน ลอบเข้ามาทางประตูหลังของอุทยาน เพื่อมาทำเรื่องมัวหมองที่มีอาจเปิดเผยกับนาง

ผู้อื่นเป็นคุณชายสูงศักดิ์ที่เข้าทางประตูหน้า ส่วนตัวเขา...ให้ตายเถิด
แทบไม่ต่างจากชายบำเรอที่ถูกส่งถึงประตูละม้ายาตราเพื่อร่วมขึ้นเตียง!

ชานกวางหยวนไม่รู้ว่เหตุใดจิตใจเขาถึงมีแต่ความริษยาเช่นนี้
ยิ่งนึกไปถึงเรื่องที่บูมบ่ามในตอนเช้าที่นางขอให้เขาย้ายมาที่นี้...เขาก็ได้
แต่กัดฟันด้วยความแค้นเคือง

เขาเลือกที่จะฝ่าฝืนกฎระหว่างตนกับนาง กระโดดลงจากหลังม้า
ด้วยความโมโหจนหน้ามืดทันที ตะก้อนหิมะบนถนนจนแตกกระจาย
ก่อนจะสาวเท้ายาวๆ ไปในจุดสว่างไสวหน้าคฤหาสน์ของเหยียนอ๋

เหยียนอ๋เห็นเขามาแต่ไกลแล้ว ยังคิดอยู่เลยว่าอีกฝ่ายมาหลังจาก
ที่นางกินอาหารเสร็จ ดูท่าจะต้องให้ทางครัวเล็กทำอาหารสำหรับชายหนุ่ม
อีกมื้อ

เหยียนอ๋ยังไม่ทันเอ่ยปาก เป่าอิงที่อยู่ตรงหน้าซึ่งกำลังจะกล่าว
อำลา ก็มองตามสายตานาง ครั้นหันไปก็เลือบเห็นชานกวางหยวนที่เดิน
เข้ามาพร้อมรังสีสังหารครุ่น

ชายหนุ่มก้าวเข้ามาแล้วยื่นถุงกระดาดเคลือบน้ำมันที่มีดด้วยเชือก
ในมือให้เหยียนอ๋แล้วเอ่ย “ข้ามาสายไปหน่อย”

นางเงยหน้าขึ้นมองเขา “อ๊ะ? อ้อ! ไม่เป็นไร”

ชานกวางหยวนแค้นเสียงหย่นในใจ ‘เฮอะ ยังจะแสร้งทำเป็นใจเย็น
ได้อีก’

วันนี้เขาจะเป็นผู้รักที่ไร้ยางอายุให้นาง ตั้งใจปรากฏตัวต่อหน้าเจ้าของ
นางตัวจริง ต่อให้เหยียนอ๋จะโกรธจนบริภาษเขา หรือเป่าอิงจะตกตะลึง
จนหน้าถอดสี หรือวันนี้จะเกิดเหตุวุ่นวายไปเถลิดลุ่นจนระจอนหน้าคฤหาสน์
หลังนี้ เขาก็จะลองตั้งต้นตุลึงตั้ง!

เหยียนอ๋ค่อนข้างเรื่องมากด้านการกิน แค่เห็นห่อกระดาดก็รู้ทันทีว่า
เป็นขนมร้านใด แม่ไม่เอากินและไม่เอารับเอาไว้ ชานกวางหยวนกลับ
คล้องเชือกผูกห่อเข้าที่ข้อมือนาง “ของที่เจ้าเอากิน เช่นนั้นก็คือเอาเองเถิด”

ข้อมือนางถูกนำหนักของขนมที่หนักจริงลงอย่างแรงจนแทบทรงตัว
ไม่อยู่ นางถลึงตาใส่เขาอย่างขุ่นเคือง “อันใดกันซะ?! มาที่นี่ต้องนำของกิน
มาด้วยหรือ ข้าขาดแคลนของพวกนี้หรือไร”

ซานกงหย่วนหัวเสีย ‘...ข้าอุตส่าห์ไปตามหาของกินมาให้เจ้า กลับ
ดูแคลนรี!’

เขาลืมไปหมดสิ้นแล้วว่าที่ตนซื้อของพวกนี้มา ก็เพียงเพื่อให้ตัวเอง
ดูไม่เหมือนคนที่เสนอตัวถึงหน้าประตูเท่านั้น

เป่าอิงรีบเข้ามาใกล้เกลี้ย “เจ้าจะพูดเช่นนั้นมิได้นา คุณชายซานมี
เจตนาดี คุณชายซานเพิ่งกลับมาจากวังหลวงหรือ”

ซานกงหย่วนหันไปมองเป่าอิง รู้สึกเลื่อมใสพี่ชายผู้นี้เสียจริง มิใช่
เขามองไม่ออกว่าเป่าอิงชอบเหยียนอี้ ทั้งอีกฝ่ายคงจะชอบมาตั้งแต่เล็กแล้ว
ด้วย และมีไช้ชื่นชมเพียงรูปลักษณ์ภายนอกหรือความแข็งแกร่งของนาง
แค่ผิวเผินอีกต่างหาก

ทว่าเป่าอิงใจกว้างเกินไปหรือไม่

หรือการจะเป็นสามีโดยชอบธรรมของสตรีคนนี้ ต้องเอื้ออาทรและ
ตระหนักรู้ในระดับนี้กัน เห็นชายหนุ่มคนอื่นมาเยือนคฤหาสน์นรียากลาง
ดึกก็แทบจะหลีกทางให้ด้วย?

ซานกงหย่วนตอบด้วยน้ำเสียงแข็งกระด้าง “ใช่”

เป่าอิงยิ้มแล้วกล่าว “พบอ่องเหิงแล้วจะมีโทษก็เป็นเรื่องปกติ ข้า
ก็มาที่นี่เพื่อแจ้งข่าวจากวังหลวงเช่นกัน”

ซานกงหย่วนเริ่มรู้สึกถึงความไม่ชอบมาพากลบางอย่าง
“น้ำเสียงนี้ของเป่าอิง...”

ซานกงหย่วนอยากจะพิสูจน์บางอย่างจึงกล่าว “อือ ดึกมากแล้ว
และข้าก็หิวมาก คงต้องรบกวนที่เรือนนาง กินอาหารมื้อค่ำและค้างคืนที่นี่
เสียเลย”

ปกติแล้วเหยียนอี้จัดได้ว่าไร้ยางอาย แต่ต่อหน้าคนสนิทอย่างเป่าอิง

ชานกวางหยวนกลับแน่นย้ำคำว่า ‘กินและค้างคืน’ เท่ากับประกาศอย่างชัดเจนว่า ‘เขาต้องการค้างคืนที่นี่!’

ต่อให้นางจะไร้ยางอายเพียงใดก็อดทนไม่ไหวอีก ใบหูเริ่มแดงเรื่อขณะซึ่งตาใส่ชานกวางหยวน

เป่าอิงจะรักไปครู่หนึ่ง เขาสัมผัสได้ถึงความสนิทสนมและพันธะระหว่างคนคู่นี้มานานแล้ว

เขาคิดว่าตนเป็นสหายที่เหียนอี่สนิทสนมด้วยที่สุดแล้ว ด้วยนิสัยขี้อะแวงสงสัยของนาง และการที่นางมักจะไม่วอมรับความรู้สึกที่ठाโถมเข้ามาอย่างกะทันหัน จึงมีเพียงการค่อยๆ แทรกซึมอยู่ข้างกายนางเป็นเวลานานเท่านั้น นางจึงจะยอมรับได้

และบุรุษเพียงคนเดียวที่แทรกซึมได้ลึกซึ้งยิ่งกว่าเป่าอิง ก็เห็นจะมีเพียงชานกวางหยวนผู้นี้เอง

เขาู้ชานกวางหยวนไม่ได้ เป่าอิงยอมรับโดยดี อย่างน้อย...ในฐานะสหาย เขารู้สึกว่าก็ยังดีกว่าบุรุษที่ชายตามองเพียงแวบเดียวก็ดูรู้ว่ไม่น่าเชื่อถือเป็นไหนๆ

ถึงจะใช้เหตุผลลอบใจตนเองเช่นนี้ ทว่าในใจเขากลับขมขื่นจนอธิบายไม่ได้ คำพูดไม่ลื่นไหลเหมือนเดิม เป่าอิงรู้สึกว่ตนอยากหนีไปเต็มที จึงกล่าว “อ้อ เช่นนั้นข้าขอตัวก่อน”

เขาฟังเจตนาแท้จริงที่ชานกวางหยวนต้องการจะสื่อออก จึงไม่อยากอยู่ที่นี้ให้เป็นที่รำคาญใจอีก เลยประสานมือคารวะแล้วหันหลังเดินไปขึ้นรถม้า

หลังจากที่เขาขึ้นไปบนรถม้าแล้วก็ได้หันกลับมาองประตูอุทยานอีก ทว่ากระจกยังคงสะท้อนเงาร่างนาง เหียนอี่โบกมือส่งเขาอยู่ที่ประตูชานกวางหยวนดูเหมือนจะยกแขนโอบไหล่นางไว้ ทั้งยังก้มหน้าพูดอะไรบางอย่าง เหียนอี่จึงใช้ศอกกระทุ้งเข้าที่เอวของเขาอย่างแรง

เป่าอิงดึงม่านหน้าต่างรถม้าลงมา มิได้มองอีก กระทั่งรถม้าเคลื่อน

ห่างออกไป

เหยียนอี้ยืนเข่นเขี้ยวอยู่ที่หน้าประตู นางปลดเชือกถุงขนมห่อใหญ่
ที่หนักอึ้งออกจากข้อมือตน แล้วยัดคืนใส่อ้อมแขนของเขา

ซานกวงหย่วนยืนทำหน้านิ่งไม่พูดจาวารกับหอคอยเหล็ก

เหยียนอี้ทุบกำปั้นใส่อกแกร่งด้วยความโมโห “ทำอะไรกัน! ทำทาง
คำพูดคำจาเมื่อครู่ แล้วยังจะซักสีหน้าอีก! ข้าทำอะไรผิดหรือ!”

ซานกวงหย่วนครั้นจะหลบหมดเล็กๆ ของนางที่เบายิ่งกว่าไม้เกาหลัง
เช่นนี้

เขาคิดว่านางต้องโกรธแน่ และก็เป็นอย่างนั้นจริงๆ เหยียนอี้เดินเข้า
ประตูไป ซานกวงหย่วนเดินตามหลังนางไม่กี่ก้าว เมื่ออ้อมผ่านทางโค้งไป
ยังระเบียบทางเดินที่ไร้ผู้คน นางก็กระทบเท้าอย่างขุ่นเคืองในที่สุด

“เมื่อเป้าอิงได้ยืนข่าวลือก็เข้าใจได้เอง เหตุใดยังต้องแสดงตัวต่อ
หน้าเขาด้วย!”

ซานกวงหย่วนแค้นเสียงขึ้นจุก

ชายหนุ่มรู้ว่าตนฝ่าฝืนกฎระหว่างทั้งสอง อีกทั้งเตรียมใจไว้แล้วว่า
เหยียนอี้จะแยกทางกับเขาและไม่ไปมาหาสู่กันอีก แม้ภายหลังเขาค่อย
คิดหาทางล่อลวงนางกลับมาใหม่อีกครั้งก็ยอมได้ แต่ในยามนี้เขากลับ
ไม่อาจอดกลั้นต่อความรู้สึกของตนได้อีกต่อไป

เหยียนอี้เห็นว่าใกล้จะถึงประตูเรือนพักที่จัดไว้ให้เขาแล้ว จึงยื่นมือ
ไปผลักประตูออกพลางถอนหายใจ “ช่างเถิด ช่างปะไร ข่าวลือก็กระจาย
ออกไปแล้ว ถึงอย่างไรเขาก็ต้องรู้อยู่ดี”

ซานกวงหย่วนขบกรามแน่น ยืนนิ่งอยู่หน้ากรอบประตู เขาไม่ได้
ชายตามองเรือนพักเบื้องหน้าด้วยซ้ำ และความจริงก็เหลืออดเต็มทนแล้ว
“นี่เจ้ามั่นใจนักหรือว่าเขาจะไม่ถอนหมั้น เหยียนอี้ เจ้าให้เขากินยาเสน่ห์
เข้าไปรี หรือเจ้าทำของใส่เข้ามาหลายสิบปีแล้วกันแน่”

เหยียนอี้ที่ก้าวเข้าไปด้านในหันหน้ากลับมาพลาถถามด้วยความ
ประหลาดใจ “อะไรนะ! ถอนหมั้นอะไร”

ซานกงหว่ยนถือถุงขนมพุทราไร้ราคานั้นไว้ เห็นได้ชัดว่าภายนอก
ไร้ซึ่งกลิ่นลมใดๆ แต่ไฟในใจเขากลับลุกโชนราวกับมีผีแสงก่อวณ “ตอนนี้
เขารู้แล้ว พวกเจ้ามีความสัมพันธ์ที่ลึกซึ้งขนาดไหนกันแน่ เขาถึงได้อดทน
ต่อการมีอยู่ของข้าไหว”

เหยียนอี้คิดว่าตนเป็นผีเสื้อเมามายตัวหนึ่งที่หลงละเลิงอยู่ในเขา
วงกตอันวณในหัวใจของซานกงหว่ยน “อะ? เหตุใดเขาต้องอดทนต่อ
การมีอยู่ของเจ้าด้วย มันเกี่ยวอันใดกับเขา”

ซานกงหว่ยนใจเต้นรัว เขาเอ่ยด้วยเสียงแผ่วพรว “...เจ้ามิได้
บอกว่า เรื่องของเราจะให้ชื่อจื่อรู้ไม่ได้เป็นอันขาดหรือไร”

เหยียนอี้ตบมือฉาดพร้อมกับร้องด้วยความตกใจ “ใช่สิ! เพราะ
เข้าตรูของวันนั้นที่เรามิอะไรกัน เปออิงบอกว่าอยากแต่งงานกับข้า แต่ข้า
บอกว่า ‘ลืมไปเสียเถิด ข้ามิใคร่อยากออกรเรือน ข้าไม่ยอมเป็นผัวเป็นเฝ
ไว้นัก เพิ่งปฏิเสธคนไปตอนเช้า ตกค่ำดันร่วมเตียงกับเจ้า เช่นนี้แล้วจะ
ยังคบค้าเป็นสหายได้อีกหรือไร แล้วจากนี้จะทำการค้าด้วยกันอีกได้อย่างไร
เล่า”

ซานกงหว่ยนตะลึงงัน เปออิงขอนางแต่งงานเช่นนั้นหรือ และนางก็
...ปฏิเสธไปแล้ว!

ในสมองซานกงหว่ยนพยายามหาข้อโต้แย้งสุดกำลัง “เจ้า...มิใช่ว่า
เคยคิดเรื่องออกรเรือนหรือ”

เหยียนอี้ขมวดคิ้ว “เคยใคร่ครวญอยู่ช่วงหนึ่ง และก็คิดว่าไม่จำเป็น
นะสิ แต่ปัญหาคือข้าไม่ได้บอกเจ้า แล้วเจ้ารู้เรื่องเหล่านี้ได้อย่างไร”

ซานกงหว่ยนไม่กล้าเผยชื่อคุณชายใหญ่สกุลเหยียนออกมา
สมองของเขาประมวลผลเชื่องช้า กระทั่งไม่สามารถตั้งสติได้
เหยียนอี้เริ่มจะเข้าใจในที่สุด นางเซไปก้าวหนึ่งพลาถเบิกตากว้าง

รู้สึกว่ายายใจติดขัด “ตั้งนั้นก่อนหน้าี้เจ้าเลยคิดว่า...ข้าจะแต่งงานกับ เปาอิงแต่ก็ยังต้องการหลับนอนกับเจ้า? กินรวบทั้งสองฝ่าย?! เจ้าคิดว่า ตนเป็น...จะพูดอย่างไรดี คนรักลับๆ อย่างนั้นหรือ”

เหียนอี้คิดอยู่นาน แต่ก็ยังไม่เอ่ยคำว่า ‘ผู้รัก’ ออกมา

ซานกงหวย่นอดแย้งไม่ได้ “เช่นนั้นเหตุใดเจ้าจึงบอกว่ารักษา ความสัมพันธ์แบบนี้ไว้ก็พอ เหตุใดเจ้าจึงไม่ต้องการพัฒนาไปไกลกว่านี้ และไม่ยอมให้ผู้อื่นรับรู้ หากมิใช่...ลักลอบคบชู้ กระนั้นแล้วข้าเป็นอะไร กันแน่”

เหียนอี้พูดไม่ออก

ว่ากันตามความสัตย์จริง แม้นางจะเคยหันไหวในยามตกแต่ง เรือนเล็กหลังนี้ และคิดว่าหากซานกงหวย่นอาศัยอยู่ที่นี้ได้คงดีไม่น้อย ทว่าสำหรับนางแล้ว การแต่งงานนั้นเกี่ยวพันถึงเรื่องเงินและผลประโยชน์ โยงใยไปถึงความอภัยศอดสูและการถูกบีบคั้น รวมไปถึงความหวาดกลัว ความถือดี และความไม่มั่นคงทางใจของนางในชาติที่แล้ว

เหียนอี้เรียนรู้ประสบการณ์ตรงจากบิดามารดา และการแต่งงาน ที่ไร้ความสุขมากมายรอบกายนาง นางเองก็ไม่มีภาพจำที่ดีต่อการแต่งงาน ในอดีตชาติ แม้ซานกงหวย่นที่อยู่ตรงหน้าจะเป็นคนที่นางเชื่อใจได้ จะควร คำให้นางไว้วางใจ แต่นางก็ยังไม่กล้าก้าวไปถึงขั้นนั้นอยู่ดี ยังคงอยากจะ รักษาความสัมพันธ์เช่นนี้เอาไว้

เหียนอี้เฝ้มปาก “นับว่าเป็น...คู่รักที่เปิดเผย ไม่ก็กล่าวได้ว่าเป็น บุรุษสตรีที่เติบโตใหญ่พอจะผลัดกันปรนเปรอกันและกันกระมัง”

ซานกงหวย่นเข้าใจแล้ว สิ่งที่ตัวเขาอยากได้ยินและต้องการมิใช่ สิ่งนี้เลย มันไม่เกี่ยวกับว่าจะปิดบังหรือเปิดเผย หรือว่าลอบพลอดรักกัน อะไรนั้น ไม่เกี่ยวกับการเปิดเผยต่อสาธารณะเลยสักนิด

เขารักนาง...ทว่านางแค่อยากร่วมเตียงด้วย แม้ไม่มีเปาอิง ไม่มีสามี ก็มิอาจเปลี่ยนเรื่องนี้ได้

ซานกวงหย่วนรู้สึกว่ามันไม่จำเป็นต้องมาเสริมชื่อขนมเช่นนี้อีกแล้ว เขาควรปิดกั้นหัวใจดวงนี้ไปเสีย แล้วเข้ามาหาเพื่อ ‘ปรนเปรอกันและกัน’ ก็พอ

เหยียนอี้เห็นเพียงเขายกมือขึ้น โยนขนมในมือลงบนพื้น ก่อนจะยื่นแขนมาโอบกอดนางไว้แน่น...

พูดให้ถูกก็คือรวบตัวนางแล้วแบกขึ้นบนบ่า ไม่แน่ว่าจะพินิจสำรวจเรือนที่นางตระเตรียมไว้ให้อย่างดีด้วยซ้ำ แต่กลับเดินดุ่มๆ เข้าไปยังห้องด้านในทันที

เหยียนอี้หุบตี่เขาพลางกล่าวอย่างร้อใจ “เจ้าทำอะไรซะ! ถ้ากล้ารุนแรงกับข้า ข้าจะเอาชีวิตเจ้าแน่!”

ซานกวงหย่วนเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน “เฮอะ! ข้ามีความกล้าเช่นนั้น เสียเมื่อใด ที่เรียกข้ามาก็เพื่อจะให้ข้าปรนนิบัติเจ้ามิใช่หรือ”

เขาตะปะตูให้เปิดออกแล้ววางร่างเหยียนอี้ลงบนเตียง

นางคิดว่าบรรยากาศเช่นนี้ดูจะไม่เข้าที่ จึงคิดจะเปลี่ยนเรื่องโดยการแนะนำเตียงหลังใหญ่ที่นางจัดสรรมาอย่างดี ทว่ากลับเห็นซานกวงหย่วนกระซกเลื้อยออกมา และเริ่มถอดเสื้อผ้าโดยไม่กล่าวอันใดแม้แต่คำเดียว

ปกติแล้วมักจะเป็นนางที่รุกคืบและทำตัวรุ่มร่าม คราวนี้นางกลับต้องตกตะลึงพริ้งเพริด “จะ...เจ้าหยุดก่อน...”

หนึ่งร้อยยี่สิบสอง

ถลาลึก

ก่อนหน้านี้ยามที่เหยียนอี้สั่งให้เขาเปลี่ยนผ้า ชานกงหยวนมักบ้ายเบี่ยงตลอด ตอนนีกลับอารมณ์เดือดพล่าน พยายามปลดกระดุมทองแดงหุ้มผ้าขนาดเท่าเมล็ดถั่วเหลืองที่สาบเลื้อยด้านข้างอย่างกราดเกรี้ยว เมื่อเทียบกับกระดุมชุดขุนนางอันประณีตวิจิตรแล้ว นิ้วมือเขาก็ดูหยาบกร้านและงะแงะยิ่งนัก ปลดอยู่หลายหนก็ยังไม่สำเร็จ จนแทบจะคำรามออกมาด้วยความหงุดหงิด สุดท้ายจึงตัดสินใจกระชากออกเสีย...

กระดุมหลายเม็ดกระเด็นตกลงบนพื้นเสียงดัง ‘กริ้งกริ้ง’ เขาคว้าคอเสื้อด้านหลัง พलगโง่งแผ่นหลังที่กว้างช่วงบนแคบสอปช่วงล่างดูรูปพัด ถอดชุดขุนนางคอกกลมข้ามศีรษะพรวดเดียว ก่อนจะโยนมันทิ้งไว้ที่ขอบเตียง

เหยียนอี้อัปปากค้าง ในสมองมีเสียงเตือนว่า ‘อันตราย’ ทว่าในใจกลับรู้สึกว่ ‘เร้าใจดีเสียจริง’

นางเลียมุมปากแล้วกล่าว “ชานกงหยวน นี่ชุดขุนนางของเจ้านะ...” เหยียนอี้ยังพุดมิทันจบ เสื้อผ้าฤดูหนาวหลายชิ้นที่เขาสวมอยู่ก็ถูกถอดออก

ไปกว่าครึ่ง

ภายในห้องไร่ซึ่งแสงโคม มีเพียงแสงจันทร์นวลส่อง เขาเงยหน้าขึ้นและพบว่าเหยียนอี้กำลังจ้องตนนิ่ง การเคลื่อนไหวจึงพลอยชะงักไปครู่หนึ่ง

ซานกงหว่่วนทั้งกระอักกระอ่วนทั้งขุ่นเคือง แต่ก็ระคนกับความลำพองที่สามารถดึงดูดความสนใจจากนางได้ ทว่าอย่างไรเขาก็ไม่อาจแสดงท่าทางปั้นแต่งเพื่ออวดโฉมเรือนร่างได้ ทำตัวราวกับกำลังยืนอยู่บนเวทีใต้แสงไฟ พยายามเพิกเฉยต่อเหยียนอี้ซึ่งเป็นผู้ชมเพียงคนเดียวที่กำลังจ้องมองเขาตาเป็นมัน

นอกจากนางจะเง่าไม่รู้ประสาเป็นครั้งแรก แต่โดยมากมักแสดงอิริยาบถให้ดูอ่อนคลาญประหนึ่งผู้กำชัยชนะไว้ในมือ ทั้งที่เมื่อครู่อีกฝ่ายยังถูกเขาแบกร่างมาวางลงบนเตียง แต่บัดนี้กลับนั่งชันเข่า ใช้ศอกยันพื้นเตียงอย่างอ่อนคลาญ แล้วมองเขาด้วยสายตาหิวกระหาย

ในที่สุดซานกงหว่่วนก็มีอาทนต์ไหวอีกต่อไป เขาหันหลังกลับขบกรามแน่นพร้อมกล่าว “อย่ามองข้าเช่นนี้ได้หรือไม่”

เหยียนอี้เฝ้าริมฝีปาก ก่อนบ่นอุบ “ไม่ได้ เจ้ามาถึงนี้แล้วยังจะไม่ให้ข้าดูอีกรี จะเสแสร้งไปทำไม ข้าอยากดู ก็แค่ดู...”

ซานกงหว่่วนคิดว่าจะลองดูสักตั้ง เขาไม่อาทนต์อยู่ภายใต้สายตาเช่นนั้นของนางได้ จึงถอดรองเท้าหนึ่งข้อสูงออกก่อนแล้วเดินเท้าเปล่าเข้ามา

เหยียนอี้มองเขาด้วยความรู้สึกกลัวระคนคาดหวังเล็กน้อย ด้วยนิสัยใจคอของนาง นางไม่มีวันอยู่ตามลำพังกับบุรุษที่กำลังเดือดดาลเด็ดขาด แต่นางกลับมั่นใจอย่างประหลาดว่า ต่อให้ซานกงหว่่วนจะโกรธแค้นมากเท่าไร เขาก็จะไม่ขว้างปาด้วยขามสั๊กใบ อย่างมากก็สบถคำสองคำพอเป็นพิธีแล้วสะบัดแขนเสื้อเดินหนีไปแทน

ด้วยความมั่นใจว่าเขาเป็นคนซื่อและรังเกียจเช่นนี้ ทำให้นางอด

ไม่ได้ที่จะอยากทำดีและห่วงใยเขาอย่างจริงจัง ทว่าในเวลาเดียวกันกลับยิ่งอยากจะหยอกเย้าและรังแกเขาด้วยวาทะให้หนักกว่าเดิม

เหียนอี่งเหยหน้ากล่าว “ซานกวงหย่วน เจ้านี้ใช้ได้จริงๆ ทั้งที่คิดว่าตัวเองเป็นผู้รัก แต่ก็ยังยินดีที่จะเกลือกกลั้วกับข้า ยอมแม้กระทั่งย้ายเข้ามาอาศัยอยู่ในเรือนข้า ข้านะไรร่างกาย ส่วนเจ้าก็ไม่ต่างกันเท่าไรหรอก”

เป็นไปตามคาด ใบหน้าของเขาปรากฏร่องรอยความกระอักกระอ่วน รวมถึงสีหน้าดูแคลนตนเอง กล้ามเนื้อจากแนวกระดูกไหปลาร้าไปจนถึงกระดูกสันหลังเล็กน้อย เขาเงยไปครู่หนึ่งแล้วกล่าว “...ใช่ ข้านี้ต่ำทรามนัก”

เหียนอี่งใจเต้นไม่เป็นลำดับ

แม้ชาติก่อนหลังจากที่ทั้งคู่แต่งงานกัน ซานกวงหย่วนจะเคยเผยความปรารถนาต่อนางอยู่คราวหนึ่ง แต่เพียงแค่หญิงสาวด่าว่าเขาไปเพียงคำเดียว อีกฝ่ายก็ยอมถอยห่างนับสิบปีโดยไม่ล่วงเกินนางอีกเลย ชาตินี้หลังจากเขาย้อนกลับมาใหม่ แม้ทั้งคู่จะมีรูปลักษณะภายนอกดั่งเด็กน้อยในช่วงแรก ทว่าอีกฝ่ายก็ยังมีท่าทีสำรวมและระมัดระวังตัวอย่างมาก

การบังคับให้คนอย่างเขาพูดจาแบบนี้ออกมาได้ เหียนอี่งคิดว่าแท้จริงแล้ว ตนที่ปากพร่ำบอกว่าต้องการการแต่งงานที่เท่าเทียมและความเคารพซึ่งกันและกัน...ทว่าตอนนี้กลับพบว่าตัวเองทำเกินกว่าเหตุไปแล้ว

นางมิได้วิไลหาความเท่าเทียมหรือการให้เกียรติ สิ่งที่ต้องการคือการครอบครองโดยสมบูรณ์ ครอบครองโลกทั้งใบของบุรุษ บิบให้เขาไร้ทางถอยหนีจึงจะดีที่สุด

เหียนอี่งรู้สึกคันยุบยิบในลำคอ จึงกล่าว “กิติ! ข้าก็เคยด่าว่าตนเองต่ำทรามเหมือนกัน สองชาติพนี้ข้าได้เคยให้สัตย์สาบานไปตั้งกี่ครั้งแล้วว่า จะเกลียดเจ้าให้ตายไปข้างหนึ่ง แต่ท้ายที่สุดหลังได้พบปะผู้คนมากมาย สร้างกิจการยิ่งใหญ่ขนาดนี้ ข้าก็ยังปรารถนาในตัวเจ้า เช่นนี้ข้าจะไม่เกลียดตนเองได้หรือไม่”

ชานกวางหย่วนจ้องนางเซมิ่ง “พวกเราไม่เหมือนกัน”

เหยียนอี้ชียับมือปลดมวยผม จิตใจว่าวุ่นราวกับกระดิ่งที่สั่นไหวในสายลม ทว่ากลับแส้สร้างทำเป็นสูงส่ง สงบนิ่ง และเยือกเย็น ก่อนถาม “ไม่เหมือนกันอย่างไร”

ชานกวางหย่วนย่อกายลง เส้นสายกล้ามเนื้อลาดไหล่ถูกแสงจันทร์ขับเน้นจนเด่นชัด เขาอยู่ต่ำกว่านางที่นั่งอยู่บนเตียงเล็กน้อย แพขนตายาวหลุบลู่ลง

นางยังคงชักใช้ไม้เล็ก “บอกข้าสิ ทำไมถึงไม่เหมือน”

ชานกวางหย่วนได้แต่เอื้อนเอ่ยอยู่ในใจ ‘ยามที่เจ้าเอ่ยปากถามว่าไม่เหมือนกันอย่างไร นั่นก็อธิบายชัดแล้วว่าแตกต่าง’

เหยียนอี้จ้องเขา ความจริงก่อนหน้านี้นางเคยคิดว่า ชาตินี้หากไม่แต่งงานก็หาชายบำเรอมาเป็นคู่ชา อย่างไรก็ตามเสียฐานะของนางในยามนี้ ชายบำเรอก็เป็นเพียงผู้สนองความใคร่ เป็นเพียงวัตถุใช้งานชั่วคราวก็เท่านั้น

แต่นางไม่เคยคิดเลยว่าจะพบกับ ‘ชายบำเรอ’ อย่างชานกวางหย่วน จะมีชายบำเรอรายใดกันที่ไม่รู้จักถ้อยคำหวานหู ทิ่มทื่อและเจ็บขริบได้ปานนี้ ทั้งยังไม่รู้จักเก็บซ่อนอารมณ์อันแปรปรวน ตลอดจนความโกรธและริษยา ข้ายังไม่เคยแต่งตัวให้ดูดีหรือแสดงท่าที่ประจบสอพลอเพื่อเอาใจ

ยิ่งไปกว่านั้นพวกเขาทั้งสองยังคุ้นเคยและใกล้ชิดกันเกินไป ผูกพันกันตั้งแต่เล็กจนโตจนแยกไม่ออกทั้งสองชาติภพ ต่อให้นางไม่พัวพันกับเขาทั้งสองก็ยังตัดกันไม่ขาด ไม่ต้องพูดถึงการที่ความสัมพันธ์ถูกผลักมาจนถึงขั้นนี้แล้ว

ทั้งคู่ดูเหลือเกินที่ถูกหลงในเบ้าหลอมเดียวกันเสียแล้ว

นางก้มหน้าหมายจะจมพิตเข้าด้วยความรู้สึกเลื่อนลอย ชานกวางหย่วนวางนิ้วมือลงบนสายรัดเอวของนาง ทว่าเขากลับเบี่ยงหน้าหลบจมพิต

ของนาง

เหยียนอี้ไม่เข้าใจ สองมือสัมผัสข้างใบหูเขา ยืนกรานที่จะจับอีกฝ่ายให้ได้

ซานกงหว่ยนพยายามหลบเลี่ยงจนแทบจะไม่มีที่ให้หลบ ในที่สุดจึงเอ่ย “อย่าจับ”

นางรู้สึกเย็นวาบไปทั้งตัว ยามนี้เหลือเพียงเสื้อตัวในผ้าโปรงบางกับกระโปรงเวยสูงที่สวมในห้องอุ่น นางขมวดคิ้ว “ทำไม”

ซานกงหว่ยนลุกขึ้นแล้วพยุงนางให้ลุกตาม เหยียนอี้เหงงหน้ามองเขา

ซานกงหว่ยนเหลือบมองนางด้วยสายตาเย็นชา “เจ้าเคยพูดไว้มิใช่หรือ ไม่ว่าจะเขมุดมั่งหรือคุ่นอนอะไรนั้น ข้าปรนนิบัติเจ้า เจ้ามอบเสรียทางการทหารให้ข้า มีเหตุผลอันใดถึงจำเป็นต้องจับ” เขาพูดจาประชิดประชันเพื่อระบายโทสะออกมา ดูเหมือนเหยียนอี้จะเข้าใจแล้ว

จากมุมมองของซานกงหว่ยน เขาคงจะคิดว่าตราบไต่ที่ยังไม่ได้แต่งงาน ความสัมพันธ์ของทั้งคู่ก็ไม่ใช่เรื่องที่ถูกต้องดังาม และเขาเองก็เป็นเพียงชายชู้ราคาถูกเท่านั้นใช่หรือไม่

ส่วนในมุมมองของเหยียนอี้ ต่อให้ไม่แต่งงานกันก็คบหากันเช่นนั้นต่อไปได้ เช่นเดียวกับความสัมพันธ์แบบคู่รัก

ทว่าด้วยนิสัยคร่ำครึหิวโหยอย่างซานกงหว่ยน นอกจากเหตุการณ์นำอับอายบนหลังม้า พฤติกรรมเกินขอบเขตที่สุดที่เขาเคยกระทำคืออุ้มนางเพื่อขยับฟูกเตียงเพียงครั้งเดียวเท่านั้น

การยอมีความสัมพันธ์กับนางโดยที่ยังไม่ได้แต่งงาน คาดว่าคงเป็นเรื่องลำเส้นขีดจำกัดของเขาไปไกลโซแล้ว

ยามนี้เขาคงคิดว่าต่อให้เหยียนอี้ไม่คบหากับเป่าอิง อย่างไรนางก็ไม่แต่งให้เขาอยู่ดี ซานกงหว่ยนคงคาดเดาไปเองว่านางคงจะดูหมิ่นในตัวเขา และในเมื่อเขาทำลายกฎเกณฑ์เดิมของตนไปแล้ว แต่ยังมอง

ไม่เห็นความหวัง ชาตินี้เป็นได้เพียงเป็นซู้รักของนางเท่านั้น เขาจึงปล่อยตัว
ปล่อยใจประชดชีวิตไปเสียเลย

เหยียนอี้ไม่รู้ว่าจะพูดอย่างไรดี

ทั้งสองมีความคิดเรื่องศีลธรรมที่ไม่ตรงกัน เหยียนอี้คิดว่าตนไม่ได้
ทำผิดอันใด แต่กลับทำให้ซานกวงหยวนรู้สึกว่าเขากำลังเหยียดหยาม
ศักดิ์ศรีของตนเองอยู่

เหยียนอี้มองเขาแล้วก็เลื่อนสายตาลงต่ำ ในเมื่อเป็นเช่นนั้นแล้ว เขา
ยังจะทำ...หรือไม่

ซานกวงหยวนดันนางเข้าไปด้านใน ตัวเขาמודตามเข้าไปในม่าน
เตียนนอนด้วย พลางสังเกตอาการปฏิกิริยาอีกฝ่ายที่เอาแต่หนีตามองเขา
ชายหนุ่มคิดไปเองว่านางคงจะตำหนิที่เขาสวมเสื้อผ้ามากขึ้นเกินไป มือจึง
พลอยชะงักอยู่ครู่หนึ่ง

ภายในมุ้งมีแสงสลัวพอให้เห็นเครื่องหนักกับกระดุกไพลำร้าวของ
อีกฝ่ายได้อย่างเลือนราง ไม่มีตมิตพอบดบังเรือนร่างและความประหม่า
อย่างที่เขาคิดจนเกินไป เขาถึงกับเริ่มหงุดหงิดว่าเหตุใดแสงจันทร์ถึงสาด
สว่างได้เพียงนี้

เหยียนอี้ยังคงจ้องมองเขา ในที่สุดเขาก็ขยับมือและปลดเสื้อผ้าออก
เหยียนอี้ที่ห่อหุ้มไหล่ด้วยผ้าโปรงมองเขาโยนกางเกงสีดำลงใต้เตียง
แล้วกล่าว “เจ้าจะเปลือยขึ้นสุดท้ายไว้มั้ย?”

เขาคำรามอย่างโกรธเคือง “...ไม่ต้องมาเร่งข้า!”

เหยียนอี้พึมพำและก่นด่าเขาไปคำหนึ่ง

เรือนร่างของเขาสมส่วน สีสผิวเข้มขึ้นเล็กน้อยจากการกรำแดด
มีรอยบาดแผลจากดาบและรอยแผลแห่งการฉีกขาด เขาเป็นดั่งม้าศึกบาดเจ็บ
ซึ่งปลดประจำการ แต่ยังคงกำยำล่ำสัน ดูจู่โจมปล้นสะดมที่ถูกต้อง
ในซากปรักหักพังยามหนึ่ภัยสงคราม

เหยียนอี้กลืนน้ำลาย ทั้งสองไม่แม้แต่จะแลกจูมพิตสักครั้งหรือโอบกอด

กัน แต่นางกลับรู้สึกว่อากาศในยามนี้ร้อนรุ่มราวกับจะแผดเผาผ่านเตียงให้ลุกไหม้ได้

จากความน้อยเนื้อต่ำใจกลับกลายเป็นการแสดงออกทั้งหมดอย่างไม่ปิดบัง สัมผัสได้ถึงความดุตันที่สื่อว่า ‘ข้าเป็นเช่นนี้ ดุชิ เจ้าจะชอบข้าหรือไม่’

เหยียนอู้รู้สึกว่ทุกสิ่งทีเกี่ยวกับตัวเขาทำให้นางหลงใหลจนพูดไม่ออก สมองทีมีแต่หลักการของนางทำให้นางหวาดกลัวต่อความลุ่มหลงนี้ แต่สัญชาตญาณอันตะกละตะกลามกลับไม่อาจต้านทานแรงดึงดูด ราวกับตกลงไปยังกันบึงในหุบเหวลึกนี้

นางนับถือความไริ่ยางอายของตนนัก ปากก็ยังพูดออกไป “...มิใช่บอกว่าจะให้ข้าตรวจสอบรึ”

ซานกวงหยวนเผยสีหน้าล้งเลอยู่ลั้กพัก พยายามขัดขืนอยู่ครู่หนึ่ง ทันใดนั้นก็คว้ผ่านวมนุ่มข้างกาย ดึงขึ้นมาแล้วพันห่อไว้รอบกายราวกับเป็นชุดคลุมเพื่อปกปิดตนเอง จากนั้นก็โถมเข้าหานางอย่างแข็งกร้าว

ครั้งแรกแปลกหน้า ครั้งที่สองคุ้นเคย เหยียนอู้รู้ว่เขาเป็นคนอ่อนโยนและรู้จักยับยั้งชั่งใจ ดังนั้นปลายนิ้วของนางจึงพยายามค้นหาให้กระจ่างว่ทุกอย่อย่างดำเนินไปอย่างไร

ทว่สำหรับซานกวงหยวน กลับเป็นการทรมานหัตถ์ๆ

นางเอ่ยพึมพำ “คนขี้หวง” ทว่มีอกกลับไม่ยอมปล่อย

ซานกวงหยวนอับอายยิ่งกว่าเดิม หากครั้งที่แล้วคืออารมณ์ชั่ววูบ ครั้งนี้ก็เป็นเรื่องจริงทุกประการ จนรายละเอียดทุกอย่อย่างถูกขยายออกมาจนหมด

เหยียนอู้รู้สึกเพียงว่แค่สถานการณ์ตอนนีทำให้นางร้อนรุ่มจนแทบทนไม่ไหว ทั้งทีตนกำลังจะพังทลายลงอยู่รอมร่อ แต่กลับยังจะไปถากถางอีกฝ่าย “เจ้าไม่มีความอดทนเลยหรือไร”

นางไม่ค่อยเข้าใจนัก จะมีทีแต่หัวใจที่เต้้นแรงจนนำหวาดกลัว “เจ้า...

นี่จะทำอันใด”

เขาไม่คิดจะสานต่ออย่างนั้นหรือ เขียนอื่กะพริบตา รู้สึกไม่พอใจ
อยู่บ้าง

อะไรกันเนี่ย! โหมสละคราญที่ใครต่อใครต่างถวิลหาอนอยู่ตรงนี้
แล้วนะ เขากลับแค่จะ ‘หยิบฉวย’ เล็กน้อยเท่านั้นเองหรือ

เขียนอื่จ้องเขาด้วยความงุนงง กว่าครู่ใหญ่ถึงรู้ตัว พลันกัดริมฝีปาก
อีกครั้ง “นี่เจ้าอ่านหนังสือเล่มไหนมากันแน!”

ซานกวงหย่วนตอบด้วยเสียงแผ่วเบา “ยี่ตมาได้ตอนตีเมืองเป่าตั้ง...”

อันที่จริงเชื่อว่าเขาจะคิดอ่านเองเสียเมื่อใด แต่ทหารที่อยู่ใต้บังคับ
บัญชาบางคนบอกว่าค้นมาได้จากเรือนหลังหนึ่งของขุนนางขุนในในเมือง
เป่าตั้ง ซึ่งอีกฝ่ายเอาแต่บอกว่าต้องการกวาดล้างขุนนางกังฉินข้างกายฮ่องเต้
ยี่ตทรัพย์สินมาได้มากมาย ในนั้นมีตำราอยู่หลายเล่มซึ่งกล่าวกันว่าล้ำค่า
ยิ่งนัก จึงยกมาให้เขาถึงในกระโจมทั้งหีบ

ซานกวงหย่วนเป็นคนหนึ่งในค่ายทหารซึ่งอ่านหนังสือจำนวนมาก
จึงเปิดหีบออกมาดู พลิกดูไปมาก็พบ...สารพัดตำรากรมสูตร

เขาสงสัยว่า...หรือพวกทหารเลวพวกนั้นจะจงใจ

คราแรกเขาคิดจะโยนหนังสือเหล่านี้ลงในเตาไฟไปเสีย ทว่าพอได้
ลองเปิดผ่านๆ และเหลือบมอง...ก็รู้ว่าปราชญ์บัณฑิตยังสนใจกับการ
ใช้ทักษะ ‘เคล็ดลับบนเตียง’ ไว้ในศาสตร์การบำรุงร่างกาย เพื่อปรับสมดุล
หยินหยางและยืดอายุขัยด้วย

เขาอดใจไม่อยู่ จึงพลิกอ่านลวกๆ แล้วปิดลง ก่อนเก็บเข้าหีบไป
ตามเดิม วันรุ่งขึ้นก็ลอบเปิดอ่านอีกครั้งอย่างละเอียดอีกสองสามหน้า
จากนั้นก็เก็บกลับเข้าไปในหีบอีกครั้ง

ซานกวงหย่วนก้มศีรษะ แม้แต่วิธีที่เขาจับนางยังล้วนมีชั้นเชิงมากกว่า
ครั้งก่อน เพียงแต่แบบแผนนั้นดูจะเป็นการเลียนแบบตามตำราอย่างที่ว่า
ไปเสียหน่อย เขียนอื่คิดว่าตนเป็นสตรีเจนโลก ทว่าทำที่ซื่อๆ และงะงะ

ของเขากลับทำให้นางตั้งรับไม่ถูก จนลมหายใจเริ่มหอบกระชั้น

แต่นางโลภมากเกินไป ทนต่อการสำรวจอย่างเงอะงะจากเร็วลิ้น และริมฝีปากที่ไร้ถ้อยคำของเขาไม่ไหว นางชอบท่าที่ประหนึ่งจะอุทิศทั้งกายใจและจิตวิญญาณของเธอให้แก่นางเป็นที่สุด

ในที่สุดซานกวงหยวนก็หยุดร่างขึ้นแล้วโอบอุ้มนางไว้

ศีรษะของเหยียนอ้ออ่อนปวกเปียกจนไม่อาจตั้งตรงได้ บางทีอาจเป็นเพราะเขา มีเพียงเขาเท่านั้นที่นางเชื่อมั่นว่าจะไม่ทำร้ายตน จึงปล่อยกายไปตามธรรมชาติแล้วพยายามอ่านสีหน้าเขา หนึ่งเดือนกว่าก่อนหน้านี้ยังเป็นคนที่ไม่ยอมให้แตะต้องตัวอยู่เลยมิใช่หรือ โฉนยำนั้ถึงทำเรื่องเช่นนั้นได้คล่องนัก

ใบหน้าของซานกวงหยวนแดงก่ำไปหมด ริมฝีปากที่เคยเข้มตลอดกลับมีร่องรอยเปียกชื้น ทว่าสายตากลับดูเหมือนกำลังสังเกตนางอย่างจริงจัง... คล้ายจะตรวจสอบว่าผลจากความพยายามของตนเป็นอย่างไรบ้าง

นางยกมือขึ้นปิดหน้าพลางร้องโอดครวญ “อย่ามองข้า...”

ในที่สุดซานกวงหยวนก็หลุดเสียงหัวเราะออกมาเบาๆ เหยียนอ้อนึกขึ้นได้ว่าเมื่อครู่เขาก็เพิ่งพูดประโยคนี้ไป

สุดท้ายแล้วทั้งคู่ก็ได้กล่าวอันใดอีก เรื่องตลกขบขัน ความเข้าใจผิด หรือกระทั่งการทะเลาะวิวาทของทั้งสองที่ผ่านมาแล้วล้วนสลายไปสิ้น เหลือเพียงความใกล้ชิดที่แทบจะบดขยี้ร่างกายให้เหลกกลายเป็นไปพร้อมกับอีกฝ่าย

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะอะไร จู่ๆ นางก็รู้สึกอยากจจะร้องไห้ขึ้นมา

เขาแสนดีเกินไปแล้ว

เหยียนอ้อไม่เคยคิดเลยว่าตนจะมีช่วงเวลาที่เปิดใจและปล่อยกายได้แบบนี้ นางเป็นคนรักศักดิ์ศรีปานนั้น แต่กลับไม่แหยแสว่ายามนี้จะดูน่าอับอายเพียงใด นางกลัวว่าจะโดนผู้อื่นทำร้ายมาตลอด แต่กลับพ่ายแพ้ราบคาบให้ความยับยั้งซึ่งใจที่แฝงอยู่ในความดุดันของเธอ

นางเคยคิดว่าตัวเองเพียงแค่อัยหาในตัวเขา ทว่าบางทีอาจจะไม่ใช่ว่า

สิ่งเหล่านั้นเป็นเพียงผลไม้ที่เติบโตจากรากลึกในดิน แล้วผลิบานเป็นดอกไม้บนพื้นดินเท่านั้น

เหยียนอีกระหายในตัวเขา เพราะมีเพียงคนผู้หนึ่งที่เจาะทะลวงเกราะป้องกันอันซ้อนทับเป็นชั้นของนาง และหลีกเลี่ยงทุกการกระทำไม่ว่าจะเล็กหรือใหญ่ที่ทำให้นางขุ่นเคืองใจได้ เขาใช้เวลากว่าสิบปี จนแทรกซึมเข้าไปในความผิดแปลกและไม่สมบูรณ์แบบของเหยียนอีได้

นางไม่รู้ว่าควรจะพูดอย่างไร ได้แต่กัดฟันตัวสั่นเทา ทันใดนั้นก็ตระหนักได้ว่า ท่ามกลางอารมณ์รักใคร่อันดาดื่นนับล้านบนโลกใบนี้ มีความรักกับความรู้สึกแสนธรรมดาอันไม่หวือหวามากมายบนโลกใบนี้ นางเองก็ร่วงหล่นลงมากลายเป็นส่วนหนึ่งในนั้นไปเสียแล้ว

น่ากลัวเสียเหลือเกิน...เจ้าสัตว์ประหลาดที่ชื่อว่า 'ความรัก' ซึ่งกลืนกินชายหญิงมานับไม่ถ้วนทั่วหล้า เหตุใดจึงต้องมาเยือนนางด้วย ความกลัวทำให้นางอ่อนแอ เหนียวรี้งร่างกายจนขยับตัวไม่ได้ จนแทบจะร้องให้ออกมาดังๆ

เหยียนอีกล่าวว่าซานกวงหย่วนจะสังเกตเห็นอารมณ์ของนาง กล่าวว่าเมื่อเขาก็มองหน้าลงมองแล้วจะเห็นความอ่อนแอไร้กำลังของนาง ท่ามกลางความรู้สึกอันสิ้นไหวนี้ จึงอดเงยหน้าขึ้นเหลือบมองอีกฝ่ายมิได้

เขากัดฟันแน่น บนใบหน้าฉายแววความแค้น ความรัก ความอภัยศอดสู และความอึดอึด เขาสูญเสียทำยิ่งกว่านาง ไร้ทางดิ้นรนยิ่งกว่านาง ร่างกายดุจเป็นของพวกเขา แต่ขณะเดียวกันก็มีใช้ของใครเลย เหมือนฟันเฟืองสองชิ้นที่บีบหักแต่กลับเชื่อมติดกันจนแน่น

นางสูดจุกกลางส่งเสียงครางอืออาตอรับเขาคำหนึ่ง

ซานกวงหย่วนเอ่ยอย่างคนไม่ได้สติ “ข้ารักเจ้า...ข้า...รักเจ้า...”

เสียงของเหยียนอีสั่นเครือขาดห้วง สายหน้า ทว่ากลับพูดในสิ่งที่ตรงกันข้ามกับการกระทำ “ฮือ ข้าก็เหมือนกัน...รักเจ้า ข้าเองก็...”

สมองของเหยียนอีว่างเปล่าขาวโพลนไปชั่วขณะ พลันแนบใบหน้า

กับลำคอกที่ชุ่มเหงื่อของเขา สัมผัสได้ถึงการเดินทางของชีพจร ก่อนความเสียใจจะค่อยๆ ก่อตัวขึ้น

นางไม่ควรพูดออกไปเลย นางไม่รู้ว่าหัวใจเขาซึ่งอยู่ใกล้แค่เอื้อมจะมองนางเป็นอย่างไร เขาจะมีความสุขหรือไม่ หรือจะคิดว่ากุมขี้ไ่ว้นมือแล้ว เขาเข้าใจแจ่มแจ้งดี หรือจะเมินเฉยไม่ใส่ใจ

เหยียนอู้รู้สึกว่เสี่ยงของชานกวงหย่วนติดขัดเล็กน้อย ก่อนได้ยินเขาเอ่ยเบาๆ “...คราวหน้าอย่าเลียนแบบซ้ำอีก”

เหยียนอู้ใช้เวลาานกว่าจะตอบสนอง “อะไรนะ!”

ชานกวงหย่วน “คำพูดที่ข้าเอ่ย เป็นคำพูดของข้า เจ้าไม่จำเป็นต้องตอบรับซ้ำหรอก”

เขาไม่เชื่อว่านางก็รักเขาเหมือนกันอย่างนั้นหรือ

เหยียนอู้กัดฟัน “เช่นนั้นเจ้าก็ไม่ควรพูดคำนี้ส่งเดชเหมือนกัน”

ชานกวงหย่วนเงยไปครู่หนึ่ง “...ใจข้าชัดเจนไม่เป็นอื่น เหตุใดจะพูดไม่ได้”

นางใช้ฝ่ามือยันกายไว้ พลังกัมหน้าขบگرام “ข้าก็ชัดเจนไม่เป็นอื่น!”

ชานกวงหย่วนยิ้ม เป็นรอยยิ้มที่เผยแววสีนหวังประหนึ่งกำลังปลอบใจตนเอง “อย่าจำคำคนอื่นแล้วมาพูดพล่อยๆ เลย”

เหยียนอู้ขมวดคิ้วน่วหน้า ชานกวงหย่วนเออะไรมาตัดสินว่าเขารักมากกว่านางกัน นางจึงอดโต้กลับไม่ได้ “เจ้าต่างหากที่ควรจะถอนคำพูดนั้นคืนไป รักข้าอันใดกัน จะมีผู้ใดรักข้าจริงกันเล่า”

ชานกวงหย่วนชะงัก ได้แต่จ้องมองนาง

เหยียนอู้หัวเราะเยาะ “ชาตินี้ดูเหมือนจะมีคนรักข้ามากขึ้นไม่น้อย แต่จะมีใครรู้บ้างว่าตัวตนที่แท้จริงของข้าเป็นอย่างไร ข้ายังรู้สึกสมเพชตัวเองเลย ตอนนี้ชีวิตข้าดีขึ้น ข้าดูมีเกียรติ มีกำลังมากพอจะรอดดี ทั้งยังเอาแต่ใจได้ต่างหาก ผู้คนจึงมารัก แต่ชาติก่อนในตอนนั้นข้าน่ารังเกียจและยำแ่เช่นนั้น ใครเลยจะรักข้าลง”

ริมฝีปากของนางสั้น เป็นครั้งแรกที่เผยสิ่งที่คิดออกมาทั้งหมดจริงๆ เหยียนอ้อสะอึกสะอื้นขณะเอ่ย “ทุกคนที่บอกว่าชอบบอกว่ารักเหยียนอ้อ ในตอนนี้ ข้าล้วนรู้สึกได้ถึงช่องว่าง ข้ารู้ว่าตนไม่ใช่คนดีอันใดเลย รู้ดีว่าถ้า ข้าสูญเสียทุกสิ่งทุกอย่างไป ข้าก็จะเป็นแค่คนเสียสติที่มีแต่ความเกลียดชัง เป็นคนสารเลวไม่น่ารักใคร่ นอกจากท่านแม่ที่รักข้าจริงๆ แล้ว บนโลกนี้ ไม่มีใครหรอกที่จะรักข้าได้จริงๆ...”

เหยียนอ้อจ้องซานกวงหย่วนเหมิง ล้มผัสได้ถึงหยดน้ำอุ่นๆ ที่ไหล ลงมาตามร่องจมูก ก่อนจะหยุดตรงปลายจมูก นางเอ่ยย่ำซ้ำๆ “ดังนั้น อย่าพูดว่าเจ้ารักข้าเลย”

ซานกวงหย่วนมองนางอย่างเลื่อนลอย

นางคิดว่าเขาจะยอมแพ้ คิดว่าจะหวาดกลัว อีกฝ่ายกลับฝืนยิ้ม แล้วพูดด้วยเสียงแผ่วเบา

“ชาติก่อนเจ้าก็เคยพูดทำนองนี้ ข้าบอกว่าข้ารักในตัวคนที่แท้จริง ของเจ้า แต่เจ้าไม่เชื่อข้า กระทั่งตัวเจ้าเองยังลืมไปเสียสนิทด้วยซ้ำ...”

เหยียนอ้อตะลึงงัน เนื่อนานกว่าจะเอ่ยถาม “อันใดนะ!”

ทันใดนั้นซานกวงหย่วนก็ก้มศีรษะลง ค่ำมือขวาของนางขึ้นมา แล้วกัดเข้าที่ข้างฝ่ามือ

เขากัดแรงมากเสียจนเลือดไหลซึม ไม่เหมือนความอ่อนโยนยาม ปกติที่ไม่ยอมให้นางเจ็บแม้เพียงนิด เหยียนอ้อเจ็บจี๊ด เขาขบฟันแน่นจน ลั่นเทา ในที่สุดก็ยอมปล่อย แล้วลูบรอยฟันลึกที่เพ่งทั้งไว้

จู่ๆ เหยียนอ้อก็รู้สึกเหมือนเคยเห็นรอยฟันนี้จากที่ไหนสักแห่ง

ซานกวงหย่วนพันผ้าห่มไว้รอบเอว เขานั่งขัดสมาธิบนเตียง ใช้สองมือ กุมมือของนางไว้ จากนั้นก็โน้มตัวลงแล้วแนบรอยฟันนี้ลงที่หน้าผากตนเอง ดวงตายังรินด้วยน้ำตา “ไม่เป็นไร ข้ารู้ว่าเจ้าลืมไปแล้ว ยังหวังว่าเจ้าจะลืม มันไปเสีย... หวังว่าเจ้าเคยเห็นตัวตนที่แท้จริงของเจ้ามาแล้ว”

หนึ่งร้อยยี่สิบสาม

ความรัก

เหยียนอี้จัดจำสิ่งต่างๆ ในอดีตชาติได้ค่อนข้างชัดเจน ยกเว้นช่วงเวลาสั้นๆ นั่นคือระหว่างทางที่นางกลับมายังเมืองหลวงหลังประสบเคราะห์ร้ายที่ซีเป่ย์

หลังจากสังหารผู้คน ความไม่เป็นธรรม ความโกรธแค้น ความตื่นตระหนก และโศกนาฏกรรมมากมายที่สั่งสมในชาติก่อนก็ทำให้นางมีอาการคลุ้มคลั่งเสียสติ

เหยียนอี้จำไม่ได้ด้วยซ้ำว่าตนกลับมาได้อย่างไร นึกออกเพียงว่าชานกวงหย่วนพานางกลับมาส่งที่จวนสกุลเหยียน

ในชาติก่อน บางครั้งจะมีเศษเสี้ยวความทรงจำผุดวาบขึ้นมา แต่ก็เป็นแค่ภาพที่ตลบัวง้ำเข้ากลางทะเลทราย บนทุ่งหินสีเหลืองอมแดง ดูเหมือนชานกวงหย่วนร้องเรียกชื่อนาง ขณะไล่ตามนางจากที่ไกลๆ ไม่หยุด

ชานกวงหย่วนคิดว่าการที่นางลืมช่วงเวลาที่เคยสนั้นไปเสียได้ก็ดีเหมือนกัน เมื่อคิดถึงความอยู่ดีธรรมกับความกลัวที่อีกฝ่ายประสบมา

รวมทั้งการต่อต้านอย่างรุนแรงและคาดเดาเหล่านั้น เขาก็เข้าใจดีว่า คุณหนูเรือนในที่เคยถูกระบายประหม่อมในคฤหาสน์หรูแห่งจินหลิงคนหนึ่ง เมื่อถูกความจริงบีบคั้นก็กลายเป็นบ้าได้

ชานกงหย่วนไม่อยากให้ชื่อเสียงของนางมัวหมองไปมากกว่านี้ และรู้ว่าเหยียนอี้ไม่อยากให้ผู้ใดเห็นสภาพอันน่าอับอายของนาง จึงส่งนางกลับไปยังเมืองหลวงพร้อมกับกองกำลังทหารกลุ่มเล็กๆ

อารมณ์และความทรงจำของนางสับสนเปลี่ยนแปลงไม่แน่นอน บางทีก็อ่อนโยนกับเขา บางครั้งก็โกรธเกรี้ยวใส่ บางครั้งก็เชื่อฟังเขาอย่างว่าง่าย และถามเขาว่าจะไปลอบแอบฟังวาทะคำสอนที่สำนักศึกษายามบ่าย คล้อยหรือไม่ แต่บางครั้งก็ทุบตีเขา แทบจะฉีกทิ้งใบหน้าของเขาให้เสียโฉม พลางด่าทอว่าเขาเป็นคนทรยศ

ในชาติก่อนพวกเขาได้เห็นภูเขาแม่น้ำอันงดงามระหว่างเส้นทาง กลับสู่เมืองหลวง ชานกงหย่วนอดทอดสายตามองออกไปยังที่ไกลแสนไกลพร้อมกับนางมิได้ มีครั้งหนึ่งขณะที่พวกเขาตั้งค่ายพักแรมชั่วคราว เหยียนอี้แอบวิ่งออกจากเกี้ยวทั้งห้าเปล่า ข้ามลานหินที่ซึ่งร้อนระอุจากแสงแดดตอนกลางวัน เมื่อชานกงหย่วนตามนางจนพบ ก็เห็นอีกฝ่ายยืนอยู่ริมแม่น้ำเหลืองที่สายน้ำเชี่ยวกราก จับจ้องสายน้ำอันขุ่นมัว

เขาคิดว่านางจะฆ่าตัวตาย จึงค่อยๆ ขยับเข้าไปหานางที่ละก้าว ผ้าไหมคลุมไหล่บนร่างของเหยียนอี้ถูกสายลมพัดพลิ้วไหวราวกับจะล่องลอยขึ้นฟ้า ร่างทั้งร่างแทบจะปลิวหายไปกับสายลม

ดูเหมือนนางจะได้ยินเสียงฝีเท้าของเขา จึงหันหน้าไปมองเขาซึ่งอิดโรยเหนื่อยล้าจากการคุ้มกันนางจนไม่ได้นอนมาหลายคืน

ชานกงหย่วนมองเข้าไปในดวงตาของนาง แล้วตระหนักได้ว่านางอาจจะกำลังมีสติสัมปชัญญะครบถ้วน และนางก็เอ่ยปากออกมาจริงๆ

“ไปเจ้าต้องทำถึงขนาดนี้”

ชานกงหย่วนมองแม่น้ำเหลืองแล้วถามกลับ “ทำอะไร”

เหยียนอี้เอ๋ยด้วยความเลือนลอยระคนชิงชัง “ไยเจ้าต้องค้ำกันข้า กลับไปยังเมืองหลวง ข้าไม่มีคุณค่าอะไรให้เจ้ากอบโกยอีกแล้ว ข้าไม่อยาก กลับไปแล้ว ข้าอาจมีครอบครัว แต่ไม่นับว่าเป็นครอบครัวได้เต็มปาก...”

ซานกวงหย่วนเหลือบมองนางแล้วก็คิดถึงวันที่พวกเขาลำบากยาก เข็ญมาด้วยกัน ในใจก็รู้สึกชื่นชมระคนปวดร้าว “ข้าเพียงแค่อยากให้เจ้า อยู่ดีมีสุข”

เหยียนอี้ค่อยๆ เผยรอยยิ้มกว้างทั้งตบามยิ่งกว่าหุบเขาและสายน้ำ เบื้องหลัง แต่แฝงไปด้วยความสิ้นหวัง “แต่ข้าคงไม่มีวันดีขึ้นแล้ว”

ซานกวงหย่วนรู้สึกว่าการพูดของนางนั้นมีแต่คำดูถูกดูแคลนตนเอง จึงรีบเอ่ย “ทุกอย่างจะต้องดีขึ้น กาลเวลาจะเยียวยาทุกอย่างให้ดีขึ้น”

เท้าเปลือยเปล่าของเหยียนอี้เต็มไปด้วยรอยถลอก นางยกมือขึ้น ถกแขนเสื้อ เผยรอยแผลเป็นจางๆ จากการถูกทารุณกรรมครั้งเยาว์วัย แล้วเอ่ยอย่างแค้นเคือง “ทุกอย่างจะดีขึ้นรี ไม่ใช่อันใดดีขึ้นเลยสักอย่าง...”

เขากำลังจะเอ่ย เหยียนอี้กลับหัวเราะอย่างบ้าคลั่ง ปฏิเสธมิให้เขาใกล้ “ผู้ใดเลยจะรู้ถึงความเกลียดชัง ความริษยาและความชิงชังในใจข้า! เจ้า มองข้า มองข้า...”

นางชูแขนขึ้นจนสุด ทางนิ้วทั้งห้าออกแล้วถูร้องด้วยรอยยิ้ม “ข้าไม่มี วันดีขึ้นได้หรอก ข้าจะผิดรูปมาตั้งแต่แรก เป็นแม่พิมพ์ที่บิดเบี้ยวแต่กลับ เคลือบไว้ด้วยความงามที่ผิดเพี้ยน! ดูลิ...ไม่ว่าจะเป็นปากข้า ฝ่ามือข้า เสียงกรีดร้องของข้า!”

สายลมนั้นแทบพัดเสื้อที่คล้องแขนนางหลุดปลิวไป เหยียนอี้สะบัดมือ ถอดเสื้อทิ้งให้ปลิวไปตามลม แสงสุดท้ายของอาทิตย์อัสดงสาดส่องบน ลาดไหล่เปลือยเปล่าของนางที่สวมเพียงเอี๊ยมตัวใน นางกอดอก หัวเราะ แล้วกล่าว

“ข้าไม่ได้อยากดีขึ้น ข้าอยากจะเป็นเช่นนี้ อยากจะแว้งกัดพวกเขา ด้วยสารรูปที่ล้นท่าแบบนี้ ตัวข้าเดือดดาลมิแต่ไฟสุ่ม ไม่เหลือศักดิ์ศรีอันใด

อีก แต่ข้าก็ยังต้องแสร้งทำเป็นว่าอยู่อย่างสุขสบาย ใครจะเหยียบย่ำข้า ในตอนนี้ก็ได้ ชื่อเสียงของข้าจะหมิ่นโหม่งพินาศ ข้าจะไร้ค่าไร้ราคา... ข้าจะกลายเป็นตัวตลกในลมปากผู้คน...แต่ข้าก็จะเป็นดังจระเข้ซ่อนตัว ในน้ำโคลน รอโอกาสที่จะขย้ำพวกนั้นให้จมเขี้ยว!”

ท่ามกลางเสียงหัวเราะอันกราดเกรี้ยวและคำพูดร้ายกาจ จู่ๆ เสียงของนางก็แผ่วเบาลง มองเขาด้วยดวงตาที่เต็มไปด้วยหยาดน้ำเอ่อคลอ ทั้งชิงชังทั้งปรารถนาให้เขาเข้าใจตน คำพูดที่เอ่ยจับใจความไม่ได้ขึ้นทุกที “เหตุใดต้องเป็นเจ้า...เหตุใดตอนที่ข้าอภัยยศที่สุด ต้องเป็นเจ้าที่มาเจอข้า ข้า...ข้าไม่สนใจว่าจะเป็นผู้ใด ฉวยโอกาสขณะที่ดวงวิญญาณยังอยู่ในร่างนี้ มองข้าสิ ไม่เช่นนั้นทุกอย่างจะมลายไปหมด...”

สติของนางเริ่มเลอะเลือนอีกครั้ง ชานกงหย่วนปวดร้าวจนแทบ หายใจไม่ออก หลังจากที่เขาสั่งหารเสาหาวเพื่อแก้แค้นแล้ว จู่ๆ เขากลับ รู้สึกว่าทุกอย่างไร้ความหมาย...หัวใจว่างเปล่า เหลือเพียงนางเท่านั้น หากนางจากไปอีกคน เขาก็อดคิดไม่ได้ว่าตนอดทนมาสิบกว่าปี เพียงเพื่อ จะฆ่าและขืนนางที่น่ารังเกียจรายหนึ่งอย่างนั้นหรือ หรือเพื่อเป็นปรปักษ์ กับราชวงศ์ที่ไม่มีวันเปลี่ยนโฉมหน้าใหม่ได้

ชานกงหย่วนก้าวไปคว้ามือนางที่แกว่งไปมาอย่างอดไม่ได้ “...ข้า จะคอยดูแลเจ้า!” เขาจับมือนางไว้แน่น “ข้าจะดูแลเจ้าเอาไว้ ข้าจะอยู่กับ เจ้าเอง”

เหยียนอิมมองเขาด้วยสายตาเยาะเย้ยถากถาง “จะดูแลข้าเหมือน ผู้สูงส่งที่ลงมาโปรดอย่างนั้นหรือ เจ้ารังข้าไม่อยู่หรอก...เว้นแต่จะยอมร่วง หล่นลงในหล่มโคลนพร้อมข้า”

นางเปิดปากหัวเราะเยาะ “ดาวประดับวงการทหารเอ๋ย แม่ทัพเปี่ยม พรสวรรค์เอ๋ย เกียรติยศมากมายของบรรพบุรุษสกุลชานขึ้นอยู่กับผู้ใด อนาคตเจ้ายังมีอำนาจทหาร มีดินแดนศักดิ์สิทธิ์ มีภรรยา มีผู้ใต้บังคับบัญชา แม่เจ้าอยากจะทำอะไรก็ได้ ตักต้อนมาถึงระดับเดียวกับข้า”

ชานกวางหย่วนกุมมือนางแน่น “ข้ามิได้สนใจเรื่องพวกนั้นเลยสักนิด...” เขาเคยเห็นการเปลี่ยนแปลงในอำนาจมากมาย ไม่แม้แต่จะเคียดแค้นที่สกุลชานล่มสลายหรือชิงซึ่งผู้ใดด้วยซ้ำ เขาเป็นเพียงหุ่นเชิดที่ไร้หัวใจในสายตาศิลปิน เป็นคนโง่เขลาที่มิรู้ว่าทางข้างหน้าอยู่ที่ใด

ในชีวิตอันพร่ามัวและจิตซีดของเขา เขาไม่เคยรู้ว่ารูปร่างของตนเป็นอย่างไร มีเพียงยามที่นางอยู่เคียงข้าง มีเพียงเปลวไฟเจิดจรัสและความพร่างพรายของนางเท่านั้นที่ส่องความรู้สึกของเขาที่มีต่อโลกใบนี้

ดวงตาคมกริบของเหยียนอี้ยังคงจ้องชานกวางหย่วน “เจ้าอย่ามาเสแสร้งแก่งทำอยู่ที่นี้ ลืมเรื่องในวัยเด็กไปเสีย เราเป็นคนแปลกหน้าต่อกันแล้ว ปล่อยมือข้า!”

เขาไม่ปล่อยมือ เหยียนอี้สะบัดมือก็แล้ว เขากลับไม่ยอมคลายนางก้มหน้าหันใด อ้าปากหมายจะกัดเข้าที่ข้างฝ่ามือเขาให้จมเขี้ยว ทว่ากลับพบว่าตรงนั้นมีรอยฟันประทับอยู่ก่อนแล้ว

ชานกวางหย่วนหัวเราะ “เจ้าชอบกัดตรงนี้นี่มาก ตอนเจอเจ้า ยามข้าฉวยมีดสั้นจากมือ เจ้าก็กัดข้าเสียจมเขี้ยว”

เหยียนอี้เงยหน้าขึ้นมองเขาด้วยความสับสน รวากับกำลังพยายามจำแนกว่าคนตรงหน้าคือผู้ใด

โพรงจมูกของชานกวางหย่วนแทบอัดแน่นไปด้วยความเสียใจที่ตนเคยเดินผิดทาง มือใหญ่ของเขาวางลงบนเส้นผมดำยุ่งฟูเป็นกระเซิงของนาง แล้วกล่าว “...เจ้าพุดถูก ข้าต้องตกอยู่ในสถานการณ์เดียวกับเจ้าจึงจะเข้าใจ ถ้าเจ้าไม่ต้องการให้ข้าช่วย ข้าก็...ก็แค่ลงไปอยู่ในหล่มโคลนเดียวกับเจ้าแล้วค่อยๆ ตะเกียกตะกายขึ้นมาด้วยกันอย่างช้าๆ”

เหยียนอี้ไม่เข้าใจ นางขมวดคิ้ว ยังคงกดลงอย่างไม่เบาแรงอีกครั้ง

ชานกวางหย่วนเจ็บจนตัวสั่นเทิ้ม เหยียนอี้รู้สึกว่ปลายฟันสัมผัสได้ถึงรสคาราเล็ดแล้ว แต่เขาก็กังไม่ยอมปล่อยมือ

บางทีนางอาจโหดเหี้ยมไม่พอที่จะกัดเนื้อเขาให้หลุดออกมา จึงยอม

คล้ายปากออก จ้องมองรอยฟันที่มีเลือดซึม รอยใหม่และรอยเก่าซ้อนทับกันอยู่

ซานกวงหยวนไม่ได้โกรธเคือง แค่นิ่งมือออกไปโอบกอดนางไว้ อย่างแผ่วเบา “หวังเพียงเจ้าจะจำรอยฟันนี้ได้”

นางเงยหน้ามองเขา

ซานกวงหยวนมองดูผิวน้ำในแม่น้ำเหลือง “...และจดจำไว้ว่าข้าจะอยู่เคียงข้างเจ้าเอง”

แต่เหยียนอี้ก็ยังลืมนอนอยู่ดี เมื่อเริ่มได้สติจากอาการคลุ้มคลั่ง ดูเหมือนนางจะเก็บเรื่องราวมากมายที่เกิดขึ้นในชีปะขาวไว้ที่ส่วนลึกของกันหีบ ประหนึ่งอารมณ์ที่ล้าสมัยไปแล้ว

ในชาติที่แล้ว ตลอดชีวิตของนางล้วนดำเนินไปตามนิลยของนาง อย่างแท้จริง นั่นคือละทิ้งความอ่อนแอและความอัปยศไป ละทิ้งเสียงร้องขอความเห็นใจจากผู้อื่นในยามสิ้นหวัง เลือกที่จะเป็นสตรีผู้สง่างาม และใจคอเหี้ยมโหด เหยียบย่ำทุกคำถากถางเยาะเย้ยและข่าวลือทั้งปวงไว้ใต้ฝ่าเท้า เพื่อที่จะเติบโตสูงขึ้นเรื่อยๆ

และเขาก็ร่วงหล่นลงสู่โคลนตมพร้อมกับนางจริงๆ ต้องเผชิญกับความเหี้ยมโหดและการดูถูกถากถางเช่นเดียวกับนาง เริ่มต้นเส้นทางใหม่อีกครั้ง

ยามนี้พวกเขาทั้งคู่ต่างเปลือยเปล่าอยู่ในม่านมุ้งสลัวที่เต็มไปด้วยยาคะและความหนาวเย็น เขาหลับใหลหลังมีอนางพรางกระซิบ “เจ้าเคยบอกว่า... ให้ข้าจ้องมองปากของเจ้า มองดูฝ่ามือของเจ้า ฟังเสียงกริธร้องของเจ้า และให้รับรู้เจ้าอัปยศเพียงใด...”

นิ้วของเหยียนอี้หดเกร็งขึ้นมา คำพูดนี้ช่างสมกับเป็นตัวแทนอย่างแท้จริง

ซานกวงหยวนม้มปากแน่น หยาดน้ำตาที่คลออยู่ในดวงตามิได้

ไหลรินลงมา ยามนี้เป็นช่วงเวลาที่ดีเหลือแสน เขาไม่ควรหลั่งน้ำตา จึงเพียงระบายยิ้มน้อยๆ “ดังนั้นตลอดหลายปีที่ผ่านมา ข้าจึงเฝ้ามองเจ้ามา โดยตลอด”

ซานกงหว่ยวนในชาติก่อนจดจำเหยียนอ้อในเวลานั้นได้เสมอมา รวากับเขามีดวงตาอีกคู่คอยมองนางอยู่ตลอด ขณะที่คนอื่นล้วนเป็นผู้ชมหน้าเวที มีเพียงเขาเท่านั้นที่อยู่ด้านหลังเวที ได้เห็นอารมณ์ที่เต็มไปด้วย เข้ม เห็นสั่นเทาพริ้วไหวและมีเลือดไหลซึมออกมา

เขาจึงรู้สึกขอบคุนกับการเกิดใหม่ของนางในชาตินี้ คิดว่านางไม่ควรตายด้วยอายุเพียงสามสิบปี และสิ่งที่ทำให้เขาอุ่นใจที่สุดก็คือ หลังจากเหยียนอ้อย้อนกลับมาใหม่ นางมิได้ปฏิเสธตัวตนในชาติก่อนของนางเลย

ซานกงหว่ยวนแยมยิ้มสดใสราวกับฟ้าหลังฝนที่แจ่มใสไร้หมู่เมฆ เขากุมมือนางไว้ “เจ้าเดินเป็นเส้นตรง หากไม่มีอดีตก็จะมีเจ้าเช่นในปัจจุบัน ดังนั้น...หากมิได้รู้จักเจ้าในชาติที่แล้ว ชาตินี้ข้าอาจมิได้รักเจ้า”

“หากไม่เคยเห็นโคลนตมที่เจ้ายังรักฝังอยู่ แล้วข้าจะรักใคร่บุพผาที่พลิบานในเวลานี้ของเจ้าได้อย่างไร”

เหยียนอ้อมองเขาด้วยแวตาสับสน รู้สึกเพียงว่าริมฝีปากสั่นอย่างแรง ด้วยนิสัยของนางมักจะคิดว่าทุกคนอาจทอดทิ้งตนไปได้เสมอ มองว่าทุกคนอาจพลิกหน้าใ้กลับในสักวันหนึ่ง ทว่าในยามนี้นางกลับเชื่อว่าสิ่งที่ซานกงหว่ยวนพูดมานั้นเป็นความจริงทั้งหมด

เหยียนอ้อสูดหายใจลึกครั้งหนึ่ง เงยหน้าขึ้นแล้วเอ่ยถามราวกับเด็กน้อย “เจ้ารักข้าเช่นเดียวกับที่ท่านแม่ข้ารักข้าหรือ รักมากมายถึงเพียงนั้นเชียวหรือ”

คำตอบของซานกงหว่ยวนนั้นสมเหตุสมผลและทำให้นางสบายใจ “รักของบุพการีอาจเทียบเคียงมิได้ แต่ก็น่าจะมากกว่าที่เจ้าจินตนาการไว้ และมากกว่าที่ข้าคิดไว้ด้วยซ้ำ”

ความซาบซึ้งระคนหวาดหวั่นถาโถมเข้ามาในหัวใจของนาง มัน

ครอบงำเหยียนอี๋โดยสมบูรณ์ จนมีอาจสบตาเขาตรงๆ ได้

เหยียนอี๋ชักมือออกและคว้าเสื้อผ้ามาท่อหุ้มร่างกายที่ นางแทบจะกระโดดลงจากเตียงด้วยความตื่นตระหนก ซานกวงหย่วนตกใจเมื่อเห็นอีกฝ่ายเขย่งปลายเท้า วิ่งไปในสภาพเปลือยเปล่าแล้วขดตัวอยู่ที่เตียงยาวราวกับเห็นคนบ้า ในแววตาของนางมีเพียงความลนลานตื่นตระหนก ทว่าความระแวงระวังกลับลดน้อยลง

ซานกวงหย่วนอยากจะหัวเราะจริงๆ ดวงตาเหมือนแมวของนางกลิ้งมองเขาพลางเอ่ย “ตั้งนั้นที่เจ้าแต่งงานกับข้า ไม่ใช่เพียงเพราะมิติรภาพตั้งแต่เยาว์วัยที่เติบโตมาด้วยกัน หรือเพื่อคุ้มครองข้าให้ปลอดภัย แต่เป็นเพราะ...เป็นเพราะ...”

ซานกวงหย่วนนั่งบนขอบเตียง “การปกป้องเจ้าให้ปลอดภัยนั้นเป็นเรื่องจริง ส่วนเรื่องผูกพันกันมาตั้งแต่เยาว์วัย...ข้าไม่เคยเอ่ยถึงเลยสักครั้ง”

เหยียนอี๋สุดลมหายใจเข้าลึกๆ เล็บมือที่ทาสีแดงชาดจิกผ้าโปร่งที่พันกายไว้ นางขดเรียวยาวขานุ่มเข้าหาตัว พอคิดไปคิดมา กลับรู้สึกว่าการที่เขายอมให้นางใช้สอยตามใจอย่างโอนอ่อนผ่อนตามมาตลอดหลายปี ดูเหมือนจะมีเหตุผลขึ้นมาแล้ว

นางอีกอักอยู่ครู่ใหญ่ สุดท้ายก็นึกได้เพียงคำพูดที่ฟังดูร้ายกาจจนอยากตบหน้าตนเองนัก “เจ้าช่างต่ำต้อยนัก”

ซานกวงหย่วนรู้ว่าอีกฝ่ายกำลังซ่อนความรู้สึกประหม่าไว้ในคำพูดนั้น ดังนั้นเพิกเฉยไปเสียยอมเป็นการดีที่สุด เขาหยัดแขนยันร่างกายยามทอดมองแสงจันทร์ในขณะที่นั่งอยู่ริมขอบเตียง “...เช่นนั้นที่เจ้าบอกว่ารักข้าเล่า เป็นเรื่องจริงหรือไม่ คงจะไม่ใช้กรรมัง”

หากเป็นยามปกติเหยียนอี๋คงไม่มีทางพูดความจริงออกมาแน่ แต่ ณ เวลานี้ทั้งความรู้สึกและหยาดเหงื่อแห่งความปรารถนาที่ผสมกับความรักอันแท้จริง ทำให้นางจ้องมองแสงจันทร์ที่สาดสะท้อนบนพื้นแล้วเอ่ยพึมพำ “ชะ...ข้าไม่รู้”

ซานกวงหยวนสับสนว่าอุ่นใจ เขารู้ว่าคำพูดนี้มีใช้คำลง และไม่รู้ว่า นั่นคือความรักหรือไม่ มันช่างจริงแท้ยิ่งกว่าการรื้อถอนปฏิสัท หรือการตอบแบบขอไปทีเป็นไหนๆ

นางมักพูดว่ารังเกียจเต็มปากเต็มคำอย่างร้ายกาจ หากอีกฝ่ายไม่มีใจให้เขาจริงๆ นางจะตอบว่า ‘ไม่รู้’ ออกมาอย่างสับสนได้อย่างไร

เขาไม่กล้าเผยความตื่นเต้นในส่วนลึกของใจออกมา กลัวว่าจะทำให้คนที่ไม่ประสีประสาต่อคำว่า ‘รัก’ ผู้นี้ตกใจกลัวจนเตลิดไป

ไม่ว่าเขาจะมีชีวิตอยู่กี่ชาติภพก็มีอาจต้านทานความรู้สึกที่มีต่อนางได้เลย หากไม่สามารถเป็นคนที่สมบูรณ์ได้ เช่นนั้นก็อย่าคิดมากอีกเลย

นอกจากรักนางแล้ว เขาก็ไม่มีหนทางอื่น ดังนั้นจึงไม่จำเป็นต้องดิ้นรนขัดขืน

ในใจของซานกวงหยวนสั่นไหว เขาพยายามอย่างหนักเพื่อสงบจิตใจ แล้วหันหน้าไปมองเหยียนอี้ อีกฝ่ายกลับกำลังกัดเล็บตัวเอง นัยน์ตาลอกไปมา ราวกับว่าจนถึงตอนนี้สมองก็ยังเรียบเรียงเรื่องราวไม่ชัดเจน

ดูเหมือนนางจะชอบเขามาก แต่ก็ดูเหมือนจะเทียบกับการรักของเขาไม่ได้

เหยียนอี้รู้สึกขัดแย้งในตัวเอง ด้านหนึ่งบอกว่านางเกลียดการที่ผู้อื่นมอบความรู้สึกอันหนักอึ้งให้ เพราะนางรู้สึกกลัวและกดดัน ทว่าในอีกด้านหนึ่ง หากซานกวงหยวนไม่ได้รักนางเช่นนี้ นางก็คงไม่กล้าก้าวเดินต่อไปอีกแม้แต่ก้าวเดียว และคงจะถอนคำพูดที่บอกว่า ‘รักเขา’ กลับคืน แสร้งทำเป็นว่าไม่มีอะไรเกิดขึ้น!

จู่ๆ นางก็เอ่ยถาม “จากนี้จะเป็นเช่นไร”

ซานกวงหยวนกล่าว “อะไรคือเป็นเช่นไร”

เหยียนอี้สูดลมหายใจเข้าลึก “แปลกนัก ข้ารู้สึกราวกับท้องฟ้าผันเปลี่ยนไปหมด แล้วหลังจากวันนั้นจะเป็นอย่างไร เจ้าจะย้ายมาอยู่ที่นี้หรือไม่ หรือ...เจ้าไม่อยากเจอข้าอีกแล้ว”

ซานกวงหย่วนชอบทำทางและน้ำเสียงอันลึกลับสนงงวยของนาง ในยามนี้เหลือเกิน เขาเฝ้าปากเพื่อบดบังรอยยิ้มแล้วกล่าว “ยังไม่ได้คิด ย้ายมาอยู่ที่นี่คงไม่เข้าที่นัก คงจะมหาเป็นครั้งคราว”

นางกุมศิระประหนึ่งว่าวันนี้จะต้องจัดระเบียบเรื่องราวในอดีตใหม่ทั้งหมด คล้ายกับว่ามุมมองแนวคิดทั้งหลายก่อนหน้านี้ของตนล้วนผิดเพี้ยนไปหมด จึงเอ่ยด้วยเสียงยานางและดูประหลาด “อ้อ...ได้ เรา...พวกเราเป็นแบบนี้ เจ้ายอมรับได้หรือไม่”

ซานกวงหย่วนลุกขึ้น ก้มลงไปหยิบกางเกง ก่อนจะหันหลังให้นาง แล้วเริ่มสวมเสื้อผ้า “อ้อ...ได้”

เหยียนอ้อไม่อยากจะเชื่อ “เจ้าไม่โกรธแล้วหรือ”

เมื่อสวมกางเกงเสร็จเขาก็หันกลับมา เอื้อมมือออกไปหมายจะรังแกนางเข้ามาถอด เหยียนอ้อลั่นเล ก่อนจะเหยียดแขนเพื่อโอบรอบคอเขา ซานกวงหย่วนจ้องมองใบหน้าทั้งหวาดหวั่นและจริงใจของนาง แต่ก็มิได้หนีหายไปไหน รู้สึกว่านี่คือช่วงเวลาที่ดีทั้งคู่ได้อยู่ใกล้ชิดกันที่สุด ทั้งในชาติก่อนและชาตินี้

ทำให้เขาแทบไม่เชื่อสายตาง่ายกว่ายามที่ร่วมกันเสียอีก

ชายหนุ่มอดใจอ่อนไม่ได้ จึงก้มลงประทับจูมพิตบนหน้าผากของนาง ที่หนึ่ง

พอลงหน้าขึ้นมองนาง ใบหน้าของนางกลับแดงก่ำ นางยื่นมือมาหยิกแก้มอกเขาแรงๆ ที่หนึ่ง “ตอนนี้เจ้ายอมเป็นชายชู้แล้วหรือ ในสายตาของข้า...ชายชู้ก็คือ...คือคนที่รักกันและยังไม่ได้แต่งงาน แบบนี้ไม่ดีหรือไร”

ซานกวงหย่วนอึ้งงัน “...ที่แท้เป็นเช่นนี้เองหรือ”

เขารู้สึกว่าความจริงอีกด้านหนึ่งของนางนั้นซับซ้อนและชอบหลบซ่อนตัวเหลือเกิน เมื่อเทียบกับทักษะในการจัดการเรื่องราวต่างๆ นางไม่เป็นผู้ใหญ่อะเสียเลย ในเมื่อเขายอมจำนนต่อชะตาในชาตินี้ และจะพัวพันกับ

นางจนกว่าความตายจะพรากจาก ไม่ว่านางจะเรียกใช้หรือทิ้งขว้าง เขาก็ควรจะแสดงความเป็นผู้ใหญ่มากขึ้นสักหน่อย

ควรเห็นใจในความวิตกกังวลของนาง และอดทนกับนางให้มากที่สุด...โอบอุ้มจนกว่านางจะรู้สึกอุ่นใจ

ชานกวางหย่วนเอ่ย “ไม่เป็นไร มีลาคัญว่าจะใช้คำว่าชู้รักหรือคนรัก จะอะไรก็ช่าง ข้ารับได้ทั้งนั้น”

นางตาค้างไปแล้ว

รู้สึกที่ชานกวางหย่วนฉวยโอกาส...ถอยเพื่อรุกซัดๆ เหมือนว่าเขาจะเติบโตภายในชั่วข้ามคืนจนนางตั้งรับไม่ทัน

เขายังคงเตรียมน้ำอุ่นไว้ให้ แต่ไม่ได้เตรียมน้ำเต็มถึงให้นางแช่ตัว แค่น้ำอุ่นให้เช็ดกาย ชานกวางหย่วนมองเห็นเงาตัวเองในบานคั่นช่อง เห็นว่าตนมิได้ดูน่าสังเวชเช่นคราก่อน ทว่าบนลำคอก็มียรอยพันทิ้งไว้ไม่น้อย ซึ่งความจริงนางคงไม่ทิ้งรอยไว้ง่ายๆ ส่วนเขา...แม้ขบกัดไปก็ไร้ประโยชน์ ร่างของนางที่ทอดกายตะแคงข้างยามนี้ยังคงดงามปานหยกหิมะ

ชานกวางหย่วนอาสาจะเช็ดตัวให้นาง คราแรกเหยียนฮื่อไม่ยินยอม แต่เป็นอย่างที่คาดไว้ นางคุ้นเคยกับการมีคนปรนนิบัติ เช็ดไปได้เพียงไม่กี่ทีก็บ่นว่าเหนียว แล้วเรียกเขามาเช็ดตัวให้อีกครั้ง

ความอบอุ่นจากเตามังกรใต้พื้นห้องทำให้ร่างกายของทั้งคู่ชุ่มฉ่ำไปด้วยน้ำและมีกลิ่นสบู่ติดตัวเล็กน้อย หลังจากสวมเสื้อตัวในอันสะอาด สะอ้านและกลับมายังห้องหลัก นางก็ไม่อยากมองเตียงที่ยุ่งเหยิงอีก จึงใช้เท้าเขี่ยเสื้อผ้าบนพื้นออก ทว่าไม่ได้ลงมือทำความสะอาดด้วยตนเอง บอกว่าจะนั่งบนเตียงแล้วเปิดหน้าต่างชมจันทร์แทน

ยามที่อารมณ์รักพลุ่งพล่าน ชานกวางหย่วนมิได้นึกถึงอะไรทั้งสิ้น แต่ตอนนี้เมื่อมองเสื้อผ้าที่กระจัดกระจายอยู่บนพื้น รวมถึงผ้าปูที่นอนกับหมอนที่ยุ่งเหยิงผิดทรง ก็อดนึกถึงตอนที่ตนปลดเปลื้องเสื้อผ้าออก และบอกว่าจะปรนเปรอนางมิได้ ทั้งสองตกอยู่ในห้วงรักหลังเหงื่อไคล คราง

กระเส้าขยับกายไปมา เป็นภาพชวนกระดากอายจนไม่กล้านึกถึงมัน

นางไม่อนุญาตให้เขาทำความสะอาดในเวลานี้ ยืนยันว่าอากาศหนาวและต้องการให้ชานกวางหยวนมาที่ตั้งเพื่อมอบความอบอุ่นให้นาง

เขาเองก็รู้สึกวุ่นวายในห้องมีกลิ่นอายแห่งราคะที่รุนแรงเกินไป จึงเปิดหน้าต่างและโอบกอดนางเอาไว้ ทั้งสองชื่นชมดวงจันทร์ด้วยกัน

พระจันทร์ไม่มีอันใดน่ามอง...ชานกวางหยวนเบนสายตามองไปที่ลานเรือน

เขาเพิ่งจะสังเกตเห็นว่าฝั่งของลานเรือนแห่งนี้ละม้ายคล้ายกับลานเรือนของจวนสกุลไปทีพวกเขาเคยอยู่ ด้านหนึ่งมีเก้าอี้ไม้ไผ่ กระถางดอกไม้และอ่างน้ำตั้งอยู่ ดูเหมือนลานเรือนที่ทั้งคู่เคยนั่งรับลมเย็นในอดีต ส่วนอีกด้านหนึ่งมีชั้นวางอาวุธและหุ่นไม้สำหรับฝึกวรยุทธ์ ซึ่งดูเหมือนลานเรือนในจวนของเขามากกว่า

วันนั้นนางเพิ่งไปเยือนจวนเขามิใช่หรือ

‘เปลี่ยนรูปแบบใหม่หลังจากที่กลับมาหรือ’ ชานกวางหยวนรู้สึกประหลาดใจจริงๆ

ยิ่งไปกว่านั้นในลานยังมีเครื่องมือกับรางไม้สำหรับปลูกพรรณไม้ใบหญ้า เขานึกย้อนถึงชาติก่อนครั้งที่พวกตนแต่งงานกันและอาศัยอยู่ที่เมืองจินหลิง แม้จะแยกกันอยู่ เขากลับยังคงพยายามใช้ชีวิตให้เหมือนคู่สามีภรรยา แม้จะต้องหาความสำราญอยู่คนเดียว ทั้งปลูกดอกไม้ ทำอาหาร เพื่อสร้างบรรยากาศชีวิตหลังแต่งงาน

ที่แท่นางก็รู้...

เหยียนอี้จ้องมองดวงจันทร์ พลองทบทวนภาพในอดีตชาติที่เชื่อมโยงกับเรื่องราวในชาตินี้ หัวใจพลันอ่อนโยน อยากจะหันกลับไปยืนยันกับเขาอีกครั้ง ทว่ากลับเห็นชานกวางหยวนกำลังกวาดตามองลานเรือนอย่างครุ่นคิด

นางมองตามไปยังลานเรือนแวบหนึ่ง พลันนั้นก็ได้สติคืนมา แม้

ปากจะบอกว่าไม่รู้ว่าคุณรักเขาหรือไม่ ในหัวใจก็ยังรู้สึกสับสน แต่ลาน
เรือนแห่งนี้...เกรงว่าคงถูกเข้าใจผิดว่าเป็นการจัดเตรียมของสาวน้อยที่
ตกหลุมรักเขาจนถอนตัวไม่ขึ้นไปแล้ว!

นางไม่ได้คิดเช่นนั้นเสียหน่อย...ตอนนั้นนางเพียงแค่หวังให้เขา
ย้ายมาอยู่ที่นั่นนั่นเอง!

เหยียนอี้หันหน้ากลับไป ยื่นสองมือไปปิดตาเขาเอาไว้ ก่อนจะแก้ต่าง
อย่างชัดเจนและเอาแต่ใจ “ห้ามมองลานเรือนอีก! ของพวกนี้ข้าจะรู้ ออก
ให้หมด เจ้าบอกว่าจะไม่มาอยู่มิใช่หรือ อีกอย่าง นี่ไม่ใช่ฝีมือของข้าหรอกนะ
ข้าไม่รู้เรื่องเลย เป็นพวกพ่อบ้านที่จัดการทั้งหมด...”

ซานกงหว่ยนถูกสองมือของนางปิดตาไว้ แต่ปากกลับกลั่นยิ้ม
ไม่อยู่ ครั้นเงยหน้าขึ้นก็เผยให้เห็นฟันเขี้ยวเล็กๆ ดังหนุ่มน้อยในวัยแรก
เรียนเขาคล้อยแล้วกล่าว “อ้อ ยอดเยี่ยมนัก แม้แต่ชั้นวางอาวุธก็เป็นแบบเดียวกับ
ในจวนข้า ล้วนเป็นพ่อบ้านที่จัดเตรียมไว้ทั้งหมดสินะ”

เหยียนอี้ตะเท้าไปมา “อ้ากๆๆ! ซานกงหว่ยน ถ้าเจ้าพูดอีก
คำเดียว เจ้าก็ไสหัวกลับไปเดี๋ยวนี้!”